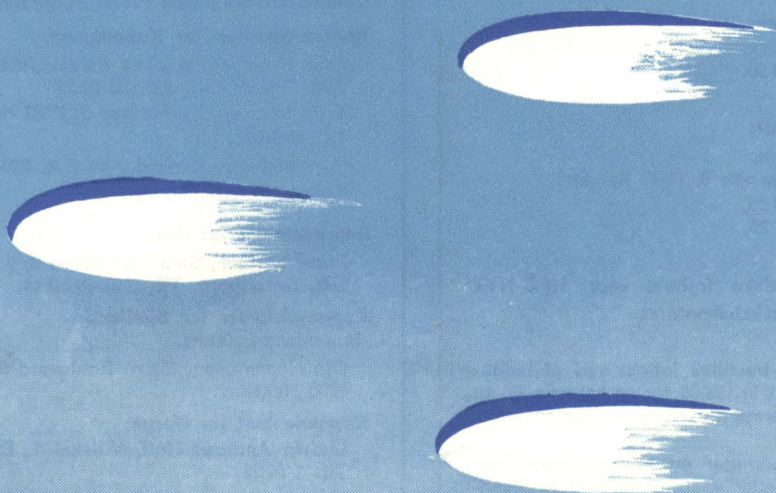

UFO

NYT

NOVEMBER
DECEMBER . 1967 **6**

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:

4,00 kr.

INCL. MOMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. 3540 Lyngø,
tlf. Lindholm (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vesterkærvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbe-
tale beløbet (D. kr. 32,00 for et kalenderår) til
regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

Adresseforandringer og reklamationer over
uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsen-
delse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og for-
ståelsen af UFO-forskningen i dens forskel-
lige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis
anerkender de tanker, som måtte fremkomme
heri, og uden at organisationen hæfter for de
fremsatte meninger. Red.

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pe-
dersen, Bakkedal, Uggeløse pr. 3540 Lyngø.
Tlf. Lindholm (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmester-
vangen 8, 8900 Randers, tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5,
Kbhvn., 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre
Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé
35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 55 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harrikslev pr. 8900
Randers.

Oversættelsescentral: Frank Pedersen.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm.
Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300
Kbhvn. S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.,
4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen,
Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	215
Løst og fast	217
Er Skandinavien UFO-landsområde?	218
UFOlogi	219
Kenneth Arnolds egen beretning	222
Nye firkantede tallerkener	232
Leg med antallet af UFO'er	236
UFO-billeder	241
Rapport-nyt	242
Astronomi	245
Observationer	247
Pluk fra pressen	253
Diverse	256

Vil 1967 blive et vendepunkt?

Endnu et år er ved at rinde ud og stadigvæk kan vi ikke se enden på sagen. Ti år er gået, siden UFO-NYT blev startet i 1957, og ser vi tilbage på den forløbne tid, skal det gerne indrømmes, at UFO-folk vel nok flere gange i dette tiår har regnet med, at en del af sløret ville blive løftet og at de offentlige institutioner ville medvirke til sagens opklaring på en helt anden og mere positiv måde end tidligere. Dette er ikke sket, og vi har vel efterhånden også vænnet os til, at det ikke altid går så nemt og så stærkt, som vi kunne ønske.

1967 blev dog alligevel på mange måder et mærkeår. Skal vi tage det kedelige først, må vi konstatere, at flere religiøse sekter har søgt at benytte UFO-sagen til hvervning af tilhængere. SUFOI har i den anledning fået et antal henvendelser med forespørgsler om, hvad vi vil gøre ved dette? Vi kan faktisk ikke gøre ret meget! Vi kan beklage, at dette sker, men der er nok ingen grund til at fortvivle. Der vises i dag sagen så stor og saglig interesse, at folk i almindelighed ikke vil lade sig påvirke af slige infiltrationer. Det nytter ikke at lade sig inddrage i en polemik om disse problemer.

Visse steder i verden har der været talrige overflyvninger, der har givet os ekstraordinært gode observationer som et værdifuldt supplement til forskningsmaterialet. Universitetet i Colorado har udvidet deres forskningsarbejde af UFO-fænomenet, men vi har endnu ikke fået kendskab til detaljer i dette arbejde, og vi ved derfor heller ikke noget om, hvilken vending sagen vil tage, når de første forskningsresultater offentliggøres ..... hvis de offentliggøres?

Vi har oplevet et år, hvor flere fremtrædende videnskabsmænd har tilkendegivet deres positive holdning til problemet og dets opklaring. Professor James E. MacDonalds bog, UFO'er – det største videnskabelige problem i vor tid!, må nok betegnes som årets vægtigste bidrag til fremme af en saglig forskning. Hans grundige studier, og hans nøgterne og klare fremlæg-

gelse af UFO-sagens kendsgerninger har fået mange andre videnskabsmænd til at ændre holdning. Bedst spores denne ændrede holdning vel nok hos det amerikanske luftvåbens egen videnskabelig UFO-konsulent, astronomen Dr. Allen Hynek (leder af det astronomiske fakultet og chef for det nye Lindheimer astronomiske forskningscenter på Northwestern-universitetet i Illinois). Efter i 19 år at have været luftvåbnets UFO-konsulent og dermed en af de medansvarlige for den hidtil førte UFO-politik, erkender han nu offentligt, at mange iagttagelser ikke kan bortforklares så let. Om UFO'er som fartøjer fra det ydre rum, siger han: „Jeg må indrømme, at der ikke er noget, der tyder på, at vi har besøg af gæster fra andre verdener. Men det ville være tåbeligt helt at ignorere denne mulighed“. Dr. Allen Hynek støtter nu bestræbelserne på at få gennemført en systematisk udforskning, ikke blot af amerikanske, men også af UFO-rapporter fra andre dele af verden. (Se også side 219 ff i dette nr.).

SUFOI har fundet professor MacDonalds bog så værdifuld, at vi har sendt den til:

Den danske regering
Det danske folketing
60 danske videnskabsmænd
Den danske presse.

Vi har sendt bogen som en saglig og nøgtern orientering af UFO-problemet, men samtidig i håbet om en ændret og mere positiv holdning til hele sagen, dens behandling og opklaring. På næste side kan De se det følgebrev, der blev sendt til regering og folketing. Lignende følgebrev er tilsendt pressen og videnskabsmændene.

Vi kan intet sige om resultatet af dette initiativ, men vi kan håbe det bedste. Hvis vi fremover vil få bedre arbejdsvilkår, vil året 1967 så afgjort have været et mærkeår.

Frank Pedersen.

UFO-NYT

ORGAN FOR S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

Redaktionen:

Frank Pedersen . Solvænget 6 . Uggelese pr. Lyngø . Tlf. Lyngø (03-277) 732
Iver O. Kjems . Vesterkørsvej 13 . Hvidovre/Avedøre . Tlf. (01) 78 36 13

Til Regering og Folketing

Organisationen SUFOI (Skandinavisk UFO Information) har herved fornøjelsen at fremsende Professor James E. McDonald's beretning om sit syn på UFOer, populært omtalt som »flyvende tallerkener«.

UFOer – det største videnskabelige problem i vor tid? har denne fremtrædende amerikanske videnskabsmand kaldt sin beretning, der er baseret på over ét års intenst studium af problemet. Beretningen bygger på en undersøgelse af amerikanske observationer og af forholdene omkring dette mærkelige fænomen, specielt de amerikanske myndigheders holdning til UFOerne og den usæmmelige måde, hvorpå man har behandlet tusinder af observatører.

Den offentlige mening og den amerikanske presse har blandt andet medvirket til, at de officielle undersøgelser i efteråret 1966 er blevet overdraget Universitetet i Colorado under ledelse af Dr. Edward P. Condon.

Fænomenet er dog ikke noget specielt for U.S.A.; overalt på Jorden bliver disse UFOer observeret, og også i Skandinavien har man gjort mange iagttagelser. Ulykkeligvis har den officielle amerikanske indstilling på dette område i udtalt grad været bestemmende for vurderingen hos nordiske myndigheder, videnskabsmænd og nyhedsformidlere. I Danmark såvel som i de øvrige nordiske lande må myndighedernes holdning karakteriseres som negativ-passiv.

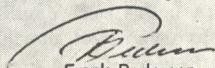
Denne bog, som SUFOI også har tilsendt pressen og en række danske videnskabsmænd, er i første række tilstillet den danske regering og folketingets partier som en introduktion til og orientering om fænomenet.

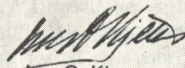
Vi er helt klar over, at både regering og folketing er optaget af mange vigtige problemer, men vi vil dog alligevel tillade os at appellere om forståelse for alvoren bag dette problem. Vi beder om dette, ikke for vor egen skyld, men af hensyn til de mange mennesker, som har observeret eller fremover vil observere disse fænomener.

Vi anmoder indtrængende om, at man fra ansvarlig side vil holde sig underrettet om sagen og stille sig positivt overfor de bestræbelser, der fra flere sider på privat basis gøres for at nærme sig problemets løsning.

Skulle man her i landet ønske at etablere en officiel løbende undersøgelse af sagen, stiller vi meget gerne alle vore materialer og vor arbejdskraft til rådighed.

På SUFOI's vegne
med højagtelse

Frank Pedersen

Iver O. Kjems

Løst og fast...

1. UFO-NYT 1968.

Så er 1967 snart gået. Vi skal ikke gøre status over året, som det har formet sig i al almindelighed, men blot konstatere, at det har været et godt år for SUFOI og UFO-NYT.

Vi sender alle vore læsere i Norden en tak for året, som gik, og håber på, at året 1968 vil skabe endnu større samling om UFO-arbejdet. Vi kan alle hjælpe med i dette arbejde, og vi beder alle vore læsere medvirke til udbredelsen af kendskabet til sagen - - - GØR ANDRE OPMÆRKSOM PÅ UFO-NYT's EKSISTENS!

I disse dage vil alle vore læsere modtage et girokort til 1968-abonnementet. Har De allerede betalt abonnement for 1968, beder vi Dem blot glemme den nye henvendelse. Har De ikke fornyet abonnementet, beder vi Dem gøre det snarest. De letter på den måde arbejdet både for regnskabskontor, ekspedition og postvæsenet.

Et årsabonnement koster fremover 32 kr., men til gengæld udkommer der 8 numre om året, hvilket vil sige, at prisen pr. nummer stadig, trods moms og stigende portoudgifter, er 4 kr. De 8 numre vil udkomme i månederne: JAN, MAR, APR, JUN, JUL, SEP, OKT, DEC. Hvert nummer vil stadig være på 40-48 sider.

Vi har fra flere af vore læsere modtaget mindret klagesuk over udsendelsesformen. Vi er blevet spurgt, om vi ikke kan gå tilbage til udsendelse af bladet i kuverter. Vi beklager, men dette kan ganske enkelt ikke lade sig gøre. Vort abonnementsstal er så stort, at det ville blive næsten umuligt at kuvertere og adressere så mange numre; vi ville få store forsinkelser, og vore portoudgifter ville stige.

Hvis Deres UFO-NYT er beskadiget ved modtagelsen, beder vi Dem reklamere ved modtagelsespostkontoret. Adresseforandringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse beder vi Dem ligeledes rette til det lokale posthus.

2. SUFOI-BIBLIOTEKET.

Biblioteket har bedt os efterlyse udlånte bøger. En del lånere har haft bøger fra biblioteket i over 6 måneder. Da vi ikke råder over et stort antal eksemplarer af de enkelte bøger,

kan det desværre ikke lade sig gøre at låne bøgerne i mere end højst 1 måned. Vi beder alle, som har haft bøger udover dette tidsrum at returnere bøgerne til biblioteket, så de kan komme andre lånere til gode.

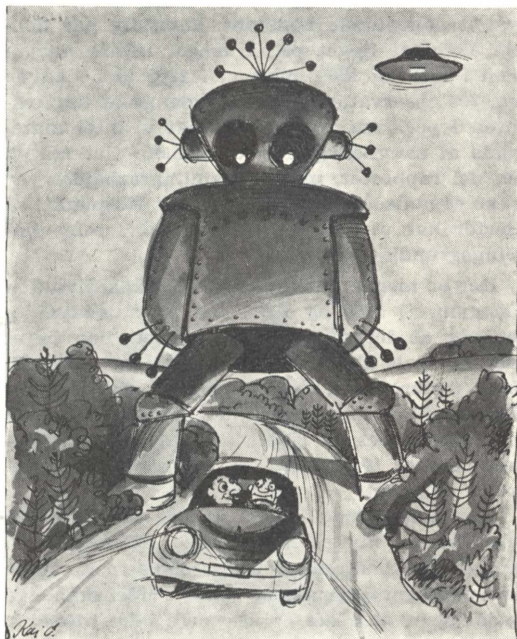
Må vi i samme forbindelse minde lånerne om, at udgifter i forbindelse med lån fra biblioteket afholdes af låneren. Dette spørgsmål klares lettest ved sammen med bestillingen at medsende 2 kr. i frimærker. red.

☆

Det er skadeligt, at standpunkterne nærmer sig alt for meget: det fører til sammenstød.

John Osborne, britisk dramatiker.

☆

„... Folk taler så meget om flyvende tallerkener og rumfolk, – men man ser jo aldrig noget ...!“

Er Skandinavien UFO-ulandsområde?

Gennem de sidste par år er det strømmet ind med veldokumenterede observationsberetninger fra udlandet, – især fra USA. Mange af disse observationer har været særdeles interessante, idet objekterne er blevet iagttaget gennem længere tid ad gangen, og som oftest har flere mennesker bevidnet observationerne, hvoraf en del har været nærobservationer.

Når man læser UFO-NYT, kan man få det indtryk, at aktiviteten over Skandinavien må være særdeles lav sammenlignet med store dele af udlandet. Samtidig har vi ikke ret mange af de interessante nærobservationer, som især USA har kunnet prale med de sidste år. Det samlede antal observationer, som SUFOI indsamler pr. år, er omkring 150, hvoraf størstedelen stammer fra Danmark. Indsamlingen af rapporter i Norge og Sverige er ikke så udbygget som i Danmark, og det er grunden til det mindre rapporttal derfra.

Er vi da et u-landsområde rent ufo-mæssigt? Det er meget svært at svare på. Det ligger helt fast, at aktiviteten gennem de senere år har været nogenlunde konstant. Samtidig har den aktivitet ligget på et meget lavere niveau end i 1959 og 1960, hvor vi i 1959 alene havde ca. 700 observationer, hvoraf mange af høj kvalitet. I perioden fra før 1959 har vi intet materiale at sammenligne med. Ganske vist har vi en del rapporter, men indsamlingsarbejdet var ikke organiseret ordentligt på det tidspunkt, så derfor har vi ikke noget egentligt sammenligningsgrundlag.

Der er meget, der tyder på, at ufo-aktiviteten dengang (i 1959 og 1960) var helt usædvanlig høj, og at det, vi har oplevet siden, har været den normale aktivitet. Selvfølgelig har aktiviteten undergået „sæsonmæssige“ svingninger. Imidlertid er spørgsmålet, om vor aktivitet, som den har været de sidste år, har vist et mønster, der er forskelligt fra observationsmønstret i udlandet?

Her kunne man ønske, at der var så store økonomiske midler til rådighed, at man var i stand til at foretage undersøgelser og finde sammenligningsgrundlag efter videnskabelige principper, men det er desværre ikke tilfældet. Derfor må en vurdering næsten ene og alene bero på et skøn. SUFOI har den fordel, fremfor andre organisationer i andre lande, at vi – ihvertfald for Danmarks vedkommende – mod-

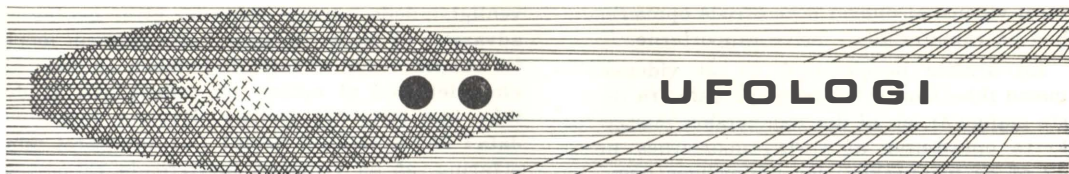
tager alle de rapporter, der bliver indsamlet. I et stort land, som f.eks. USA, eksisterer mange forskellige ufo-organisationer, der hver for sig indsamler rapporter. En del af rapporterne udveksles, men så vidt vi ved, er det undtagelsen. Samtidig er der geografiske områder, der er betydeligt bedre dækkede end andre. Det vil derfor være svært – for ikke at sige umuligt – at foretage en fuldgyltig vurdering af, hvorledes og hvor stor den samlede aktivitet er, da så mange forskellige forhold spiller ind. Først og fremmest er USA's geografiske område betydeligt større end f.eks. Danmarks. Samtidig er befolkningen fordelt helt anderledes end her. Der er meget store øde områder, ligesom der er store befolkningskoncentrationer indenfor forholdsvis små områder, hvorimod vi i Danmark (uden for København) har ret ensartede forhold. Der er mange andre ting, der spiller ind, såsom den lokale presses villighed til at skrive om observationerne. Ligeledes rapportindsamlingsmetoder og for den sags skyld også de kriterier, som man lægger til grundlag for en vurdering af den enkelte rapport, spiller ind.

Trods de ovennævnte store usikkerhedsmomenter vil jeg hævde, at den gennemsnitlige aktivitet over Skandinavien ikke er meget forskellig fra aktiviteten over andre lande. Noget kan dog tyde på, at netop USA har haft en observationsbølge det sidste år, ligesom vi havde det i 1959 og 1960.

I den forbindelse er det værd at nævne, at observationsmønstret under denne observationsbølge i USA, synes at være blevet ændret en smule sammenlignet med andre lande. En hel del af observationerne har været nærobservationer, hvor man har fået det indtryk, at ufo'erne ligefrem har ønsket at blive set – ja, endog at provokere en smule. En lignende provokation har vi ikke bemærket herhjemme eller andre steder, men vi kan jo håbe på, at det sker.

Der er meget, der tyder på, at ufo-aktiviteten er nogenlunde konstant fra Nordpolen til Antarktis. Der er ikke det sted, hvor ufo'erne ikke er blevet iagttaget jævnlige, og derfor er det vel overflødigt at tale om ufo-u-landsområder. Derimod kunne det være særdeles interessant at kende baggrunden for visse pludselige, lokale svingninger i observationerne. Men det er en anden historie ...

ej

Brev fra J. Allen Hynek

(Af Wayne S. Aho sendt i stencileret form til "Flying Saucers", læserbrevkassen. Bragt i bladets august-nummer 1967.

Efter alt, hvad jeg ved, har vendingen UFO (Uidentificerede Flyvende Objekter) aldrig figureret på "Science's" sider, [Artiklen har oprindeligt været bragt i "Science Magazine" i 1966. (Red.)] (mange ville måske sige: „skæmmet“ "Science's" sider). Over 20 år efter det første, offentlige røre over UFOer (dengang kaldt „flyvende tallerkener“), fortsætter rapporter om UFOer dog med at ophobe sig i meget større omfang end i „galskabens“ første dage. I den senere tid har der været en overflod af bøger og artikler om emnet, og den offentlige interesse øges igen. Avisernes og TV's dækning af de nylige Michigan-,sumpgas“-sager var meget omfattende, (og blev årsag til et ikke ringe nederlag for mig. [Det var J. Allen Hynek, der som „foreløbig forklaring“ (har han selv senere udtalt) på den berømte Michigan-observation i Ann Arbor fremsatte udtalelsen om „sumpgas“. For en nærmere omtale af „sumpgas“-observationen, se UFO-NYT, maj-juni 1966. (Red.)] – Det er blevet mig fortalt, at pressekonferencen var den største i Detroit Press Club's historie). Dette er et forstyrrende fænomen for mange, og dog har den formelle videnskabelig ikke taget nogensomhelst notits af det.

Jeg har beskæftiget mig med UFO-fænomenet gennem mange år, som videnskabelig konsulent for luftvåbnet. Siden luftvåbnet nu har optrådt efter anbefaling fra mig selv og andre, og ofrer øget videnskabelig opmærksomhed på UFO-fænomenet, føler jeg nogen forpligtelse til – overfor mine videnskabelige kolleger, som ikke kan forventes at følge med på et tilsyneladende så sælsomt emne – at rapportere ker-

nen af min erfaring med, gennem årene, at „aflytte“ signalernes styrke („monitoring“ the noise level) i min egenskab af videnskabelig konsulent. Ved at gøre dette, føler jeg mig som noget i retning af en rejsende til eksotiske lande og fjerne steder, der lægger sine forpligtelser mod dem, der blev hjemme, af sig, ved at fortælle dem om de indfødtes mærkelige manerer. For at drive analogien lidt videre, er jeg med magt – gennem korrespondance og personlige samtaler – blevet gjort opmærksom på, at mange af mine kolleger på forskellige felter føler sig mere end blot en lille smule udfordret. Jeg ville bestemt ikke åbent have udtrykt nogen sådan interesse, hvis jeg ikke var blevet anmodet herom officielt for mange år siden, først under "Project Sign", og senere under "Project Blue Book".

I det lange tidsrum, hvor jeg har været beskæftiget med rapporter om fremmede ting på himlen, forventede jeg, at hver ny nedgang i antallet af indløbende rapporter varslede enden på episoden – kun for at se fornyet aktivitet; indenfor blot de sidste to år er den steget til nye højder. Enhver bølge af observationer forøger ophobningen af såvel forkerte identifikationer af iøvrigt almindelige ting (stadig det store flertal), som af de rapporter, der ved nutidige angrebsmetoder unddrager sig analyse. Alt dette har øget min egen interesse og følelse af personlig ansvarlighed og motiveret mig til at tilskynde til dannelsen af en meningsfyldt videnskabelig undersøgelse af UFO-fænomenet, med deltagelse af videnskabsmænd indenfor fysik og sociologi. Jeg har, med forbehold, rejst dette forslag førhen (JOSA, 43, 311, 1953) og ved forskellige officielle høringer, men med kun lidt held. UFO var en betegnelse, der fremkaldte narrestreger og bidende skarpt drilleri; derfor ville ingen videnskabsmand se på det. Det blev emne for narrestreger og drilleri, netop

fordi videnskabsmænd ikke ofrede opmærksomhed på råmateriale – selve rapporterne.

En kraftig bevæggrund til, at videnskabsmænd ikke har set alvorligt på data fra de sidste mange år, er, at der har hersket mange forkerte opfattelser af UFO-rapporternes natur, og af de mennesker, der udfærdiger dem. Jeg taler her kun om de forvirrende rapporter; der er ikke megen mening i, at vi beskæftiger os med rapporter, der let kan henføres til balloner, satelliter, meteoror, etc. Der er heller ingen mening i at tage svage, mundtlige eller skrevne rapporter, der kun indeholder små stumper af oplysninger i betragtning. Vi behøver kun beskæftige os med „hårde data“, hér defineret som rapporter, fremsat af adskillige ansvarlige vidner, om observationer, der varede et rimeligt stykke tid, og som blev rapporteret på sammenhængende måde.

Jeg har, særlig for nylig, i min egenskab af videnskabelig konsulent, kraftigt tilskyndet luftvåbnet til at søge bistand hos fremtrædende videnskabsmænd indenfor fysik og sociologi, for at indlede respektable, lærde undersøgelser af UFO-fænomenet. Det er min velovervejede mening, at udvalgte UFO-rapporter fortjener mindst lige så megen opmærksomhed som et Brink's tyveri, en kidnapning, en falsknerbande eller en narkotikasag. En dybtgående undersøgelsesproces, der bliver fulgt op, er nødvendig her, hvis vi efter 20 års forvirring, ønsker (bare) nogle svar.

Nu, da de første sikre skridt hen imod en sådan undersøgelse er taget, tror jeg, at jeg kan være til nogen nytte for mine kolleger på forskellige områder, ved at fremkomme med noget af det, jeg har lært under mine „rejser“, især hvad de hyppigt fremsatte udtalelser om UFOer, der kan føre til misforståelser, de (kollegerne) ubevidst kan blive ofre for. Nogle af disse udtalelser er:

(1) Kun UFO-fantaster rapporterer UFOer;

nøjagtigt det modsatte ligger meget nærmere sandheden. Kun en ubetydelig håndfuld af de rapporter, der bliver indsendt til luftvåbnet eller nogen anden organisation, jeg kender til, er fra de „sande troende“, de samme, som går til UFO-kongresser og som er medlemmer af „Ih, du store kineser“-grupperne (the „gee-whiz“ groups). Disse mennesker, der er nært beslægtede med kult-dyrkere, er i deres egen bevidsthed så sikre på, at Jorden bliver afpatruljeret af fremmede, højerestående, og altid

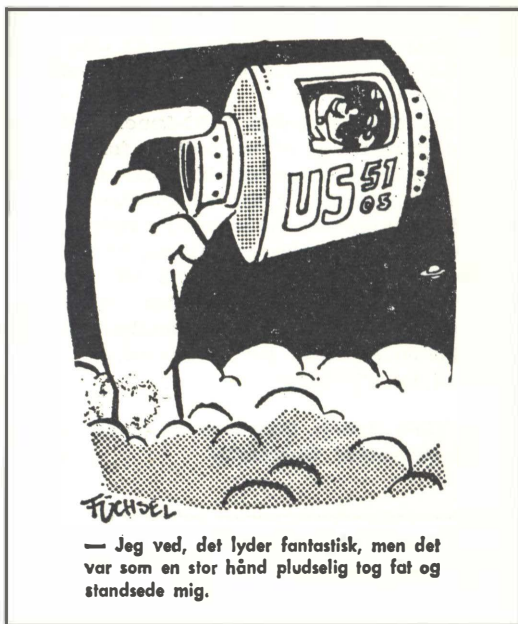
venligtsindede intelligenser (der giver gentagne advarsler til Homo Sapiens – ofte gennem mental telepati – om at forbyde bomben og om i al almindelighed at opføre sig ordentligt), at de ikke har brug for beviser. Hvorfor indsamle data? Hvem behøver bevis? Det har været min erfaring, at de virkeligt forvirrende rapporter i al almindelighed kommer fra mennesker, der kun har tænkt lidt, eller slet ikke, på UFOer, idet de for det meste anser dem for „vås“, indtil de bliver rystede af deres egen oplevelse.

(2) UFOer bliver rapporteret af upålidelige, ustabile (uligevægtige) og u(ud)dannede mennesker.

Dette er naturligvis sandt. Men UFOer rapporteres i endnu større antal af pålidelige, ligevægtige og veluddannede mennesker. De bedre, mere velformulerede og mere sammenhængende rapporter vidner om et temmelig højt intelligens-niveau; dumrianer overkommer sjældent deres iboende træghed og får taget sig sammen til at udfærdige en skriftlig rapport.

(3) UFOer bliver aldrig rapporteret af videnskabeligt skolede mennesker; dette er fuldstændig forkert. Nogle af de allerbedste og mest sammenhængende rapporter er kommet fra videnskabeligt skolede mennesker. Det er imidlertid sandt, at videnskabsmænd er blandt de mest uvillige til at udfærdige en rapport og til at få den offentliggjort. Jeg har selv modtaget adskillige sådanne rapporter, hvor vidnerne følte, at de ud fra en slags pligtfølelse burde indgive rapport, men ikke ønskede at indsende en offentlig rapport. Rapporter fra videnskabeligt skolede ledsages almindeligvis af benægtende udtalelser, der skal sige, at de „ikke tror på flyvende tallerkener“, men at de ikke desto mindre har set noget, de ikke kan tyde. Brevene eller rapporterne, der bliver sendt til mig, ender sædvanligvis med en bemærkning af melankolsk forundring; de nærer et alvorligt ønske om at vide, hvad det var, de så. Der bliver almindeligvis anmodet om anonymitet; anmodningen imødekommes.

(4) UFOer ses aldrig klart eller på nært hold, men ses under betingelser med stor usikkerhed og bliver altid rapporteret vagt; når vi taler om mængden af forvirrende rapporter, der har hobet sig op i årenes løb, udelukker vi pr. definition dem, på hvilke ovennævnte beskrivelse passer. Efter denne definition er en „forvir-

rende“ rapport én, der kun giver to alternativer: vidnet er psykotisk eller en løgner „fra fødslen“, eller også så vidnet klart noget, som vi i hvert fald ikke umiddelbart kan forklare. Det kan godt tænkes, at der findes gode fysiske forklaringer – ja, de skal og må findes i en rationel verden – og dette er netop grunden til, at jeg anmodede om videnskabelig opmærksomhed overfor UFO-fænomenet. Det er sådanne rapporter, og *kun* sådanne rapporter, jeg føler har fortjent fremtrædende fysik- og sociologi-videnskabsmænds opmærksomhed i form af et respektabelt og lærd studium. Jeg har i mine kartoteker mange hundrede rapporter, der virkeligt giver hovedbrud (brain teasers) og nemt kunne gøres til genstand for udbytterige drøftelser blandt videnskabsmænd såvel indenfor fysik som sociologi.

(5) **Luftvåbnet har ikke noget bevis for, at UFOer er ikke-jordiske eller repræsenterer en avanceret teknologi af nogen art.** Dette er en sand, og en ærlig, udtalelse, som dog hyppigt bliver udlagt, som om der er beviser *mod* de to hypoteser. De uidentificerede tilfælde forbliver uidentificerede, og de kan derfor ikke tjene til besvarelse af dette spørgsmål. Mistydningen af konventionelle genstande etc. kommer ikke ind i billedet hér. Så længe der er „uidentificerede

(fænomener)“, må spørgsmålet stå åbent, det er klart. Dersom vi vidste, hvad de var, ville de ikke længere være UFOer – de ville være IFOer, Identificerede Flyvende Objekter! Og så ville der naturligvis ikke være nogen mening med (i) dette brev. Hvis man kender svaret på forhånd, er det ikke forskning.

Der er aldrig blevet foretaget nogen *virkelig* videnskabelig undersøgelse af UFO-fænomenet, til trods for den store mængde af „hårde data“. Lad os da endelig ikke gøre den samme fejltagelse som det franske Videnskabernes Akademi gjorde, da de uden videre affærdigede historier om „sten, der faldt ned fra himlen“. (Hvor blåøjede kan folk blive – en sten, der falder ned fra himlen, javist!) Til slut blev meteoritter imidlertid gjort respektable i videnskabens øjne.

(6) **UFO-rapporter er fremkaldt af publicity;** utvivlsomt forekommer positive tilbageslag, når observationer offentliggøres vidt og bredt. Vi vil altid få „også-mig-gruppen“ med. På den anden side kommer nogle af de observationer, der rapporteres på tidspunkter med stor publicity, fra troværdige mennesker, der forlanger anonymitet, og som erklærer, at hvis de ikke havde hørt om rapporter fra andre tilsyneladende troværdige personer, ville de aldrig have omtalt deres egen oplevelse af frygt for latterliggørelse. Man kan ikke nægte, at der forekommer tilskyndede udsendelser af UFO-rapporter, men det er ubeføjet at påstå, at dette er den eneste årsag til den store ophobning af UFO-rapporter.

(7) **UFOer er aldrig blevet observeret på radar eller fotograferet af meteor- eller satellit-spøringskameraer;** denne udtalelse er ikke ensbetydende med, at radar, meteorkameraer og satellit-spøringsstationer ikke på deres scoper eller film har opfanget „særheder“, der er forblevet uidentificerede. Det er letsindigt blevet formodet, at skønt særhederne er uidentificerede, er de ikke uidentificerbare som konventionelle objekter. Man burde imidlertid tænke på eksistensen af sådanne sære fotografier som dem af en „satellit, der bevæger sig baglæns“, der blev taget i 1958, og de forvirrende rapporter fra adskillige hold, der studerede Månen under IGY (International Geophysical Year). Jeg har set fotografier, taget med Baker-Nunn spøringskameraer, der indeholdt uforklarede „satellit“-spor; på den tid var optisk satellit-

sporing mit ansvarsområde, men der var kun lidt, der kunne gøres ved disse særheder. Meget muligt var det spor efter balloner eller usædvanlige luftfartøjer, men de er aldrig blevet positivt identificerede.

Således hviler UFO-situationen. Min interesse stammer ikke fra, at jeg har hørt nogle få rapporter, udvalg på grund af deres sensationelle aspekter, men fra, at jeg har bemærket et mønster dukke op efter mange års „aflytning“ af fænomenet. Dette mønster lader formode, at „der foregår noget“. Hvilket mønster? Sagerne med „hårde data“ indeholder regelmæssige hentydninger til gentagne kinematiske (bevægelses-), geometriske og lysmæssige karakteristika. Kombinationen af „svæven“, „slingren“ og „hurtig afgang“ er et eksempel på det første; de ovale former af både de

„store“ og „små“ varianter, er et eksempel på det andet; og de blinkende lys og ofte strålende lys, hvis skin er ubehageligt, er et eksempel på det tredje.

Jeg kan ikke affærdige UFO-fænomenet med et skuldertræk. Jeg er begyndt at føle, at der i det tyvende århundredes videnskab er en tendens til at glemme, at der vil komme et enogtyvende århundredes videnskab og virkelig også et tredivte århundredes videnskab, ud fra hvilke betragtninger vort kendskab til universet kan forekomme ganske anderledes, end det gør for os. Vi lider måske af en midlertidig provinsialisme, en form for arrogance, der altid har irriteret eftertiden.

J. Allen Hynek, Dearborn Observatory,
Northwestern University. / *Mog.*

Kenneth Arnold's egen beretning

Der har i tidens løb været bragt mange – mere eller mindre nøjagtige – versioner af den berømte tallerken-observation, der gav stødet til det forskningsarbejde, der nu finder sted over hele kloden. Netop fordi Kenneth Arnold's observation den 24. juni 1947 er så hyppigt omtalt i UFO-litteraturen, har vi fundet det naturligt – her i 20-året – at bringe Arnold's egen beretning om det, der skete denne dag. Vi har hentet den i hans og Ray Palmer's bog: "The

Coming of the Saucers", der blev udgivet på sidstnævntes forlag i 1952.

Det var tirsdag den 24. juni 1947. Jeg var netop blevet færdig med at installere noget ildsluknings-apparatur for Central Air Service i Chehalis, Washington. Da arbejdet var afsluttet, faldt jeg i snak med Herb Critzer, chefpilot for Central Air Service. Vi snakkede blandt andet om, hvor det forsvundne C-46 transportfly

fra marinen, der var styrtet ned i bjergene, mon kunne befinde sig. Jeg besluttede mig til at lede efter dette. Det kunne give 5.000 dollars i dusør, og jeg håbede, jeg måske kunne være så heldig at finde det under min planlagte (flyve)route til Yakima, Washington. Jeg besluttede mig til at blive i luften nær Mount Rainier-bjerget så længe, at jeg kunne nå at gøre et grundigt forsøg på at lokalisere vraget.

Jeg fløj et specialbygget bjerg-fly, og da jeg havde ret betydelig erfaring i denne form for flyvning, følte jeg mig kompetent til at påtage mig den farlige eftersøgning. Jeg startede fra lufthavnen i Chehalis, Washington, ved omkring to-tiden om eftermiddagen, og jeg havde sat mig for, at jeg ville bruge mindst én time mere på turen til Yakima. Denne tid ville jeg tilbringe over, ved (i?) og rundt om det høje Mount Rainier-plateau. Jeg fløj direkte hen mod dette plateau, som har en højde varierende fra ni til over ti tusind fod (2.700-3.000 meter).

Der er en del forhold af yderste vigtighed, når man styrer et fly på en eftersøgningsopgave over bjergrigt terræn. Man må, for det første, underkaste sit fly en pinligt omhyggelig undersøgelse, inden man starter; ikke bare et af de almindelige kontrol-eftersyn, f.eks. af brændstof og olie, men en undersøgelse af alle flyets kabler (ledninger) og bevægelige dele, der på nogen måde kan tænkes at blive skyld i nødlanding i et farligt (uberegneligt) område. Dette er tvungende nødvendigt. Et fly's brændstof-forbrug bedømmes bedst, ikke ved hjælp af brændstof-måleren alene, men når man véd, at tanken er fyldt, véd, hvor meget den rummer, og hvor mange gallons maskinen bruger (forbrænder) pr. time. Et otte-dages ur med stor sekundviser er et af de yderst vigtige instrumenter i mit fly. I tiden op til 1947 havde erfaringen lært mig, at omhu og grundighed ved planlægningen af en flyvning er den bedste forsikring, en pilot kan få. På denne måde planlagde jeg virkelig denne flyvetur den 24. juni 1947.

Det var under denne eftersøgning, og idet jeg i ca. 9.200 fods (2760 meters) højde foretog en drejning på 180° over Mineral, Wash., at et fantastisk skarpt glimt oplyste overfladen på mit fly. Jeg blev forskrækket. Jeg troede, jeg var lige ved at støde sammen med et eller andet fly, der havde nærmet sig mig, uden jeg havde bemærket det. I de næste 20-30 sekunder kiggede jeg mig grundigt omkring i alle retninger - til siderne, over og under mig - i et

forsøg på at få opklaret, hvorfra lysglimtet var kommet. Det eneste virkelige (actual) fly, jeg så, var en DC-4, der var langt til venstre og bagude for mig, øjensynligt på sin rute fra San Francisco til Seattle. Den øjeblikkelige forklaring, jeg gav mig selv, var, at en eller anden løjtnant i en P-51 (jager) var strøget lige forbi (given me a buzz job) foran snuden af mig, og at det var sol-reflekser fra den vinger, idet han passerede, der havde forårsaget glimtet.

(Men) Inden jeg fik tid til at samle tankerne eller finde et fly, der (evt.) var nærpå, kom glimtet igen. Denne gang lykkedes det mig at se, i hvilken retning det var kommet fra. Langt ude til venstre for mig og mod nord, bemærkede jeg en formation af meget klart lysende genstande, der kom fra et sted i nærheden af Mount Baker; de fløj meget lavt over bjergtinderne og med enorm fart.

I første omgang kunne jeg slet ikke skelne formen på dem, da de stadig var over hundrede miles (160 km) borte. Jeg kunne se, at formationen ville komme forbi lige foran mig, da den omtrent fløj i retningen 170°. Jeg så til, mens disse genstande hurtigt nærmede sig Mount Rainier's snegrænse, og jeg tænkte hele tiden ved mig selv, at jeg iagttog en hel formation af jetjagere. Ved gruppetælling, som jeg plejer at anvende ved optælling af kvæg og vildt fra luften, opgjorde jeg deres antal til ni. De fløj diagonalt i echelon-formation (trinvis forskudt), med et større mellemrum i echelon'en mellem de første fire og de sidste fem.

Det, der på dette tidspunkt forbløffede mig mest, var det forhold, at jeg ikke kunne se nogen haler på dem. Jeg var sikker på, at de, når det var jetjagere, måtte have haler, men regnede med, at de måtte være camouflerede på en eller anden måde, så mit blik ikke kunne registrere dem. Jeg vidste, at luftvåbnet var meget dygtige til at udtænke og anvende camouflager. Jeg observerede klart (og tydeligt) genstandenes omrids, da de slog et slag (flipped) og foer afsted, med sneen og også med himlen, som baggrund. Eftersom denne formation af fartøjer lå i en næsten ret vinkel udfor for og fløj i retningen nord-syd, befandt jeg mig i en fortræffelig position med henblik på tidtagning af deres hastighed. Jeg besluttede at gøre et forsøg herpå.

Det var en strålende, solrig eftermiddag, og både Mount Rainier's og Mount Adam's kæmpemasser udgjorde fulde støttepunkter (for observationen = markers). Nu kan tidtagning

ikke blive helt nøjagtig alene ved hjælp af en (stor) sekundviser, fordi adskillige sekunder kan gå tabt, mens man vender blikket bort og ned for at se på uret. Jeg husker, at da det første fartøj i formationen strøg (jetted) mod syd fra den snedækkede Mount Rainier-kløft (? = cleft), nærmeste sekundviseren sig toppen af urskiven, og klokken var – på nogle få sekunder nær – ét minut i tre. Jeg husker ikke præcist, om otte-dages uret på instrumentbrættet var stillet på Pacific-tid, Mountain-tid, Daylight saving (sommer)-tid, eller slow-tid. Det faldt mig slet ikke ind at kontrollere dette i forhold til mit armbåndsur. Jeg tror, at mit otte-dages ur var (stillet) på Mountain-tid.

Jeg var fascineret over denne formation af luftfartøjer. De fløj ikke som noget luftfartøj, jeg nogensinde før havde set. For det første var deres echelon-formation omvendt af (backward from) dén, der blev benyttet af vort luftvåben. Det forreste fartøj fløj i større højde end det bageste. De fløj afgjort i formation, men uregelmæssigt. Som jeg dengang beskrev dem, var deres flugt som speed-bådes fart i høj sø, eller som halen på en kinesisk drage, jeg dengang så blæse for vinden. Eller måske ville det være (passe) bedst at beskrive deres flyve-karakteristika som meget lig en formation af gæs, i en temmelig diagonalt gående, kædeagtig linie (a rather diagonal chain-like line), som om de var bundet sammen. Som jeg udtrykte det overfor reportere i Pendleton, Oregon, fløj de som en tallerken (egl. underkop) ville, hvis man slog smut med den hen over vandet.

Et andet karakteristikum ved disse fartøjer, der gjorde voldsomt indtryk på mig, var måden, hvorpå de flagrede (fluttered) og sejlede afsted, ved med mellemrum (alternately) at tippe med vingerne og afgive disse meget skarpe, blå-hvide glimt fra deres overflade. Dengang havde jeg ikke indtryk af, at disse glimt blev udsendt fra dem, men snarere, at det var genspejlinger af solen fra deres vingers overordentligt højglans-polerede overflade.

Selv om de holdt en konstant (hoved) retning, svingede de ind og ud mellem de høje bjergtinder, som findes på Cascade-bjergenes højdedrag mellem Mount Rainier og Mount Adams. Jeg bedømte min afstand fra deres bane til at være i nærheden af treogtyve miles (37,0 km), for jeg vidste, hvor jeg selv befandt mig, og de afslørede deres sande position, idet de et øjeblik forsvandt ud af syne bag en forreven bjergtinde, der rager op fra foden af Mount

Rainier-massivet (proper). I betragtning af, at jeg i hele dette tidsrum fløj i retning mod formationen, kan denne bedømmelse kun blive omtrentlig, men den er ikke helt ved siden af.

Mellem Mount Rainier og Mount Adams ligger der et meget højt plateau med ret skarpt afgrænsede nordlige og sydlige hjørner (edges). En del af fartøjerne i denne kædelignende formation fløj over dette plateau mod Mount Adams, mens de øvrige i formationen faktisk dykkede ned under det nærmeste hjørne. (dipped below the near edge). Da den første enhed af disse fartøjer passerede det sydligste hjørne af denne baggrund, kom resten af formationen netop ind ved det nordlige hjørne. Jeg overfløj senere dette plateau i min maskine og kunne temmeligt nøje afgøre, at hele denne formation af fartøjer, hvad de så end var, dannede en kæde, der var omkring 5 miles (8 km) lang.

Da den sidste genstand i denne gruppe for forbi og syntes at øge højde ved et punkt bagved Mount Adams' sydligste top, kiggede jeg på den store sekundviser på instrument-uret. Så nær jeg kunne komme det i min bedømmelse, havde den mærkelige formation af flyvende fartøjer tilbagelagt strækningen mellem Mount Rainier i nord og Mount Adams i syd, på ét minut og toogfyrre sekunder.

Jeg kan ærligt og redeligt sige, at jeg var forbløffet, og jeg tænkte hele tiden: hvad mon disse fly-ingeniører dog finder på næste gang? Skønt jeg straks på denne måde havde dannet mig en forklaring på det hele, følte jeg mig afgjort underlig til mode ved hele oplevelsen. Jeg prøvede at koncentrere mig om at fortsætte eftersøgningen efter den nedstyrtede C-46, som med 32 marinesoldater ombord var blevet knust nogle måneder forinden, men på en eller anden måde forekom det ikke så vigtigt med de 5.000 dollars. Jeg ville se at komme til Yakima og fortælle nogle af „drengene“ om det, jeg havde set.

Rundt om i lufthavnene diskuterer piloterne evigt og altid, hvor hurtigt vores jetfly og raketter fra hæren og flåden egentlig kan flyve. De fleste piolter var enige om (conceded), at det hurtigste fly, der den gang var blevet opfundet, kunne flyve i nærheden af 700 miles (1126 km) i timen. Op til dette tidspunkt havde jeg ikke prøvet at regne på distancer og tid, men jeg var sikker på, at denne formation af mærkelige fartøjer fløj med mere end 1000 miles (1600 km) i timen.

Klokken var omkring fire om eftermiddagen, da jeg landede i Yakima og direkte gik ind til

Al Baxter, førstedirektøren for Central Aircraft. Jeg traf ham i forkontoret og bad, helt stakåndet, om at jeg måtte tale med ham i enrum. Han smed, hvad han havde i hænderne, og inde på hans privatkontor fortalte jeg historien om min observation og tegnede skitser af det, jeg havde set, for ham. Jeg kan huske, at han så ret forbløffet på mig, men han syntes at være helt sikker på, at jeg ikke var blevet tosset eller havde „set syner“. Han kaldte flere af sine trafikpiloter og helikopterinstruktører ind, så de kunne høre min beretning.

Gasen gik i nogen grad af min entusiasmes ballon, da en af helikopterpiloterne sagde: „Åh, det er bare en række af disse styrbare raketter fra Moses Lake“.

Jeg samlede mine forvirrede tanker, gik tilbage til mit fly og startede i retning mod Pendleton, Oregon. Jeg kom i tanker om, at jeg havde glemt at fortælle, at et af disse fartøjer så anderledes ud end de øvrige, var mørkere og af en lidt anden facon; og at jeg havde glemt at fortælle drengene i Yakima, at jeg havde taget tid på denne formations hastighed indenfor ret snævre rammer. Mens jeg fløj mod Pendleton, tog jeg kortet fra fjederholderen i den fjerneste ende af instrumentbrættet, tog en regnestok, og begyndte at udregne hastigheden (miles per hour) matematisk. Det var lidt forvirrende at både regne og flyve maskinen på samme tid, og jeg regnede med, at mine udregninger var forkerte, og at jeg nok hellere måtte vente med for alvor at beregne, til jeg var landet i Pendleton.

Da jeg landede i Pendletons' store lufthavn, stod der en flok mennesker for at tage imod mig. Da jeg steg ud af flyet, var der ingen, der sagde noget. De stod bare rundt om og så på mig. Jeg husker ikke nøjagtigt, hvordan emnet kom på bane i disse første få minutter, efter jeg var landet; men inden der var gået ret lang tid var det, som om alle fra lufthavnen stod og lyttede til beretningen om min oplevelse. Jeg omtalte den hastighed, jeg havde beregnet, men forsikrede alle og enhver om, at jeg var overbevist om, at jeg var elendig til regning.

Jeg ved ikke, hvor mange fyre, der satte sig ned og begyndte at beregne den (hastigheden). Da resultatet hver gang blev over syttenhundrede miles (2735 km) i timen, tænkte jeg: „Himmel og hav, vi beregner strækningen alt for højt oppe ad såvel Mount Rainier som Mount Adams“. Så tog vi mål af selve bjergenes basis, så nøjagtigt det kunne afgøres, og som jeg vidste fra kortet, var langt under sne-

grænsen. Strækningen var 39,8 miles (64 km). Selv ved at anvende denne strækning, der var så langt på den sikre side, at jeg vidste, den var forkert, fik vi stadig en hastighed på 1350 miles (2172 km) i timen. Det afgjorde sagen for mig den aften. Det var styrbare raketter under fjernkontrol. Jeg vidste, at menneskelegemet simpelthen ikke kunne stå for hastigheder af denne størrelsesorden, især, når man tog disse mærkelige fartøjers flakkende, uregelmæssige bevægelser i betragtning.

Efter at have talt med redaktøren for East Oregonian-avisen, var jeg temmelig overbevist om, at det var en eller anden ny regeringsopfindelse i stil med styrbare raketter. Jeg kunne omtrent sig mig selv, hvad denne redaktør tænkte, da historien strømmede ud over avisernes fjernskrivere – at regeringen havde benyttet denne fremgangsmåde til at proklamere et nyt flyve-princip.

Jeg kunne have lagt mig til at sove, dersom reportere, avismedarbejdere og pressebureau'er af enhver tænkelig art havde ladet mig være i fred. Jeg delte ikke den almindelige ophidselse. Jeg kan slet ikke få noget overblik over, hvor mange mennesker, breve, telegrammer og telefonopringninger, jeg prøvede at besvare. Efter tre dage med dette postyr drog jeg den konklusion, at jeg var den eneste normale af hele bundtet. Fra nu af, tænkte jeg – hvis jeg skulle dømme udfra den mængde af rapporter, der indkom om andre observationer, og som jeg fulgte nøje – kunne det ikke vare længe, før der ville være en af disse tingester i enhver garage. For at få stoppet dét, jeg mente var en bunke tossestreger, og eftersom jeg ikke kunne få udrettet noget arbejde, tog jeg ud til lufthavnen, startede min flyvemaskine og fløj hjem til Boise.

Det var ikke længe efter, at jeg var kommet hjem, at Dave Johnson ringede efter mig. Dave Johnson er luftfars-redaktør ved avisen The Idaho Statesman, og hans evner og viden om forhold vedrørende militær og civil luftfart er anerkendt. Da jeg opdagede udtrykket i hans øjne og hans ords tonefald, fik de flyvende tal-lerkener pludselig en helt anden og alvorlig betydning. Den skepsis, han udviste overfor ægtheden af min beretning, sagde mig – og jeg er sikker på, at han måtte vide det – at det ikke var en ny (type) militær, styrbar raket, og hvis det, jeg havde set, var sandt, tilhørte det ikke gode gamle USA. Nu var det, jeg virkeligt begyndte at spekulere.

The Coming of the Saucers, Amherst 1952/I0Kj

Forskers anvendte videnskabelige metoder giver ubestrideligt bevis på, at observationer ikke skal latterliggøres

Af Jacques og Janine Vallee.

Uddrag af „Udfordring til videnskaben: UFO-gåden“ med tilladelse af Henry Regnery Company, forlægger.

★

Ved så objektivt som muligt at se tilbage er, efter vores mening, den vigtigste hypotese om UFOernes oprindelse tilsyneladende at (1) alle observationerne kan ikke tilskrives konventionelle årsager; (2) eksistensen af fremmede intelligensvæsener må antages; (3) men yderliggående varsomhed må anvendes ved udviklingen af denne senere hypotese med tilbørlig hensyn til fænomenets indviklede beskaffenhed.

For det første fortæller de, der støtter den ikke-jordiske oprindelse af UFOerne os, at de skiveformede objekter, der er observeret tæt ved jorden, er rumrejse-fartøjer. Dette synspunkt støttes af selve objekternes fremkomst, deres tilsyneladende perfekte teknologi og den fart, der optegnes på radarskærmen. Men vi har set, at de rapporterede dimensioner af objekterne er alt for små til at give piloterne nogen form for beskyttelse mod stråling i rummet. Michel og hans medarbejdere har antaget, at TYPE-II-objekterne, (TYPE-II: et usædvanligt objekt med vertikal cylindrisk udformning, som på himlen sammenlignes med en diffus sky og kaldes henholdsvis „sky-cigar“ og „sky-kugle“), måske er gigantiske moderfartøjer, der tjener som lokale baser for de små objekter. Men hvorfor ses disse mægtige rumstationer så ikke oftere, ikke alene af mennesker på jorden og af piloter, men også på radar og af astronomer, amatører og professionelle?

Hypotesen om, at UFOer er kontrolleret af en fremmed intelligens, fortjener alvorlig overvejelse og nøje studie, men kun indenfor strenge videnskabelige rammer; en videnskabelig undersøgelse ville søge at konstatere, på basis af de mest veldefinerede observationer, de fysiske karakteristika ved objekterne, uden at prøve at henføre resultaterne *a priori* til en bestemt historie.

I de uforklarede observationer er UFOerne

ikke klart beskrevet som genstande i luften af variable udformninger og diametre. Tværtimod bliver fænomenet i størsteparten af sagerne rapporteret som centreret om et materielt objekt med ensartede karakteristika. Vi har allerede betonet dette punkt i de rapporter, der er fremkommet fra grupper af mennesker i forskellige byer, som samtidig beskriver det samme fænomen eller giver forskellige beskrivelser, som, når de bliver sat i kronologisk orden, viser et logisk mønster i størrelse, form og manøvrer. På den anden side bliver en bestemt del af himlen eller skyerne eller landskabet dækket af objekterne; beskrivelserne, der bliver givet fra vidnerne, som ser dem fra forskellige vinkler, er almindeligvis enige, idet de viser, at objekterne virkelig optager en bestemt del af rummet. Således har vidnerne ingen grund til at tro, at det, de så, var noget andet end et materielt, fysisk legeme. Vort første problem er at beregne de omtrentlige størrelser af objekterne ud fra de tal, der er indeholdt i rapporterne.

I mangel af ethvert holdepunkt eller enhver reference eller en genkendelig struktur på objekterne, er de rapporterede dimensioner hovedsagelig nyttige på et statistisk grundlag. Hvis vi plotter alle de rapporter, der giver størrelsesordenen, ind på et grafisk skema, har næsten seks ud af ti objekter, der er set ved jorden, en diameter på mellem to og fem meter. Når de samme beregninger foretages på basis af TYPE-IV-observationer (169 rapporter giver størrelsesberegninger), er resultatet fuldstændigt anderledes: objekterne er somme tider så store som 10, 20 eller endog 30 meter (omkring 100 fod), men sjældent større. (TYPE-IV: observationen af et usædvanligt objekt, der kontinuerligt bevæger sig gennem luften uden hensyn til dets accelerationer, variationer i farve eller rotationer. Disse objekter er øjensynligt de mest „forsigtigheds-krævende“, eftersom de kan involvere forveksling med fysiske fænomener så som kuglelyn, refleksioner, luftspejlinger, fortegning af astronomiske legemer

ved atmosfæriske fænomener, og materielle årsager, så som meteoritter, flyvende indretninger af menneskelig konstruktion, meteorologiske balloner, fugle, støv fanget af vinden og skyer – og nu tillige kunstige satellitter fra jorden).

Observationer foretaget af trænede specialister og observationer, hvor sammenligningspunkter (skyer, hvis højde kunne beregnes med nogen præcision etc.) var til stede, bekræfter denne beregning; en diameter på 15 til 30 meter er virkelig typisk for de objekter, der rapporteres i kontinuerlig flugt.

Betyder dette, at vi på basis af disse observationer kunne betragte rapporterne om landing som vildledte? Bestemt ikke, for vidnerne har i nogle af TYPE-I-sagerne været i stand til at beregne dimensionerne med præcision. – (TYPE-I: et usædvanligt objekt, rundt, diskosformet eller mere sammensat i formen, der er på eller nær jorden (maximum: tre (meter o.a.) oppe). Denne genstand kan måske eller måske ikke være i forbindelse med „spor“ – fysiske effekter af termisk, lysende eller rent mekanisk natur). Således ser vi, at forskellige størrelser er forbundet med to tydelig adskilte kategorier af fremtoninger: de objekter, der er ansvarlige for rapporterne om TYPE I, er af små dimensioner (omkring 15 fod) og de, der er ansvarlige for rapporterne om TYPE IV (objekter set i flugt), har en diameter på 60 til 100 fod.

I en indledende undersøgelse, der udelader TYPE II-observationerne, udledes formerne, der beskrives, altid fra skiven, cigaren (oval form beskrives sommetider som „torpedo-formet“) og sjældnere fra kuglen.

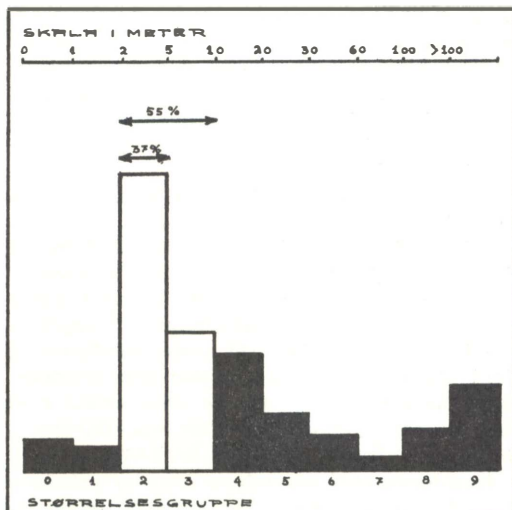
Det kendetegn, på de rapporterede objekter, som først fangede videnskabsmændenes opmærksomhed og vækkede deres skepsis, var de kinematiske karakteristika. Objekter, der rapporteredes at flyve i vedholdende flugt med middelhastighed, kan være mistydede flyvere; selv de rapporter, der nævner „skinnende skiver“ eller „lysende kugler“ kan forklares som refleksioner af overfladen på en moderne flyvemaskine. Brændstofpåfyldninger om natten kan

tælle for mange rapporter om „natlige bugtede lys“, selv de, der danner meget komplicerede mønstre.

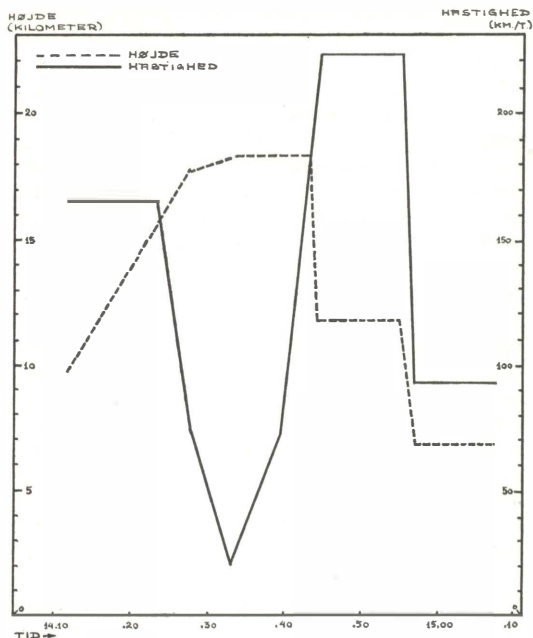
Uheldigvis holder ingen af disse forklaringer for de karakteristika om flugten, der er rapporteret i typiske UFO-observationer. Nutidige flyvemaskiners duelighed – og naturligvis således endnu mere deres præstationer i tiden for de store bølger for ti år siden – er begrænset til bestemte områder i højde og fart.

Naturligvis er de punkter, der ligger i de extreme områder af diagrammet noget upålidelige, for hvordan kan sådanne høje hastigheder måles? Med hensyn til de bratte accelerationer, kan de beregnes på radar-scopet, men præcisionen bliver meget ringe efter som hastigheden forøges. Der er imidlertid sager med præcise optagelser, der viser nøjagtigt ualmindelige variationer af hastighed og højde. Sådan en sag blev kortlagt på basis af observationerne af en fransk militær-radar, der sporede et ukendt objekt i Ceuta, Marokko; en jagermaskine var i visuel kontakt med objektet på samme tid. Dette flugtmønster er uforeneligt med vores flyvemaskine-teknologi – og observationen blev foretaget ved slutningen af 1954.

Lignende indikationer kan efterspores i alle

På basis af 91 rapporter er dimensionerne på objekter, der er observeret fra jorden, vist grafisk. På næste side er fremstillet højde og hastighed af UFOer sporet ved hjælp af radar og observeret af franske militærpiloter i Marokko den 2. december 1954.

rapporter om objekter set fra jorden om dagen og i normal højde. Når samlingerne af UFO-observationer bliver sorteret på hulkort for at vælge disse karakteristika, er antallet af sådanne sager tilstrækkeligt til et alvorligt studie af flugt-karakteristika. Disse rapporter refererer almindeligvis til mægtige skiver; de mest almindelige træk ved deres opførsel under flugt er (1) hældende position af objektet under acceleration og deceleration; (2) mulighed for at stoppe fuldstændigt i enhver højde uden nogen mærkbar støj; (3) farveforandring som en funktion af acceleration; (4) mulighed for at flyve ekstremt hurtigt over korte distancer; (5) under diskontinuerlig flugt bringer hyppige perioder af „fadlende-blad-manøvrer“ objektet ned i en lavere højde; (6) under kontinuerlig flugt bliver bevægelsen almindeligvis sammenlignet med en bølges, somme tider endda med zig-zag; (7) hyppige rapporter om objekter i geometriske formationer og i kontinuerlig flugt.

Seks forskellige sekundære effekter refereres der til i rapporterne. De er som følgende: (1) luftforskydning og støj af forskellig intensitet; (2) forstyrrelse på kompasset; (3) frembringelse af materielle indtryk: spor og brændte pletter; (4) brændende fornemmelser i ansigtet med varierende grader af intensitet og

sværhed, som følge af observation på nært hold; (5) forstyrrelse af instrumenter i flyvemaskiner og forstyrrelse af tændingerne i biler (hundreder af rapporter om standsede motorer); (6) hindring af vidnernes frivillige bevægelser.

Alle disse effekter er blevet bemærket og tolket af forskellige forfattere. Nogle siger, at luftforskydninger, støj og materielle spor skulle være forårsaget af konventionelle flyvemaskiner, og at vidnernes „lammelse“ kun er en psykologisk effekt. Ligeledes bliver rapporterne om standsede biler affærdiget som værende forårsaget af observatørernes panik. Det er imidlertid helt sikkert, at veldokumenterede sager foreligger, som viser alle disse sekundære effekter. Tilfældet ved Loch Raven Dæmningen, som vi vil studere i detaljer, er en sådan sag.

På den anden side er de hypoteser, der fremhæves af ufologer, ganske utilstrækkelige til at forklare disse effekter i perioder ud fra den UFO-„teknologi“, de forudsætter. Michel, for eksempel, har opsummeret sin diskussion om sekundære effekter ved at sige, at alle disse effekter kan forklares ved frembringelsen af et passende magnetisk felt. Dette er tydeligvis utilstrækkeligt, særligt når påstanden er udvidet til „frembringelsen af induceret strøm i det menneskelige legeme uden at skade det“.

De biologiske effekter af meget kraftige eller meget svage magnetiske felter er enten ukendte eller kendte som ikke eksisterende ved alle grader af intensitet og ved alle de frekvenser, vi er i stand til at frembringe. Frembringelsen af rent magnetiske effekter er ikke en tilfredsstillende hypotese og svigter ved forklaringen af de rapporterede fænomener. Mere direkte tilgængelige for måling og udregning er de effekter, der nærmere er fysiske end biologiske af natur, så som afvigelser af kompasset, radio-sammenbrud og de ofte rapporterede svigtende bilmotorer.

En af de mest signifikante rapporter med hensyn til sekundære effekter, blev undersøgt tilbunds af United States Air Force i 1958. Den fortjener en beskrivelse i alle detaljer.

☆

LOCH RAVEN DAM-SAGEN

Hovedobservationen blev gjort af to mænd, som erklærede, at de omkring kl. 10,30 om aftenen den 26. oktober 1958 så et ukendt objekt stationært over en jernbro nær Loch Raven Dam nord for Baltimore, Maryland. Da de

nåede broen satte motoren i deres bil ud, og UFOet forsvandt lodret omkring et minut senere. De to mænd blev let forbrændt i ansigterne, og blev undersøgt på St. Joseph Hospital i Baltimore. En detaljeret undersøgelse blev foretaget af luftvåbnet, som stadig opfører sagen som „uidentificeret“. De to vidner vil her blive kaldt mr. C. og mr. S. Her er deres betragtninger om oplevelsen:

Mr. C. sagde: „Vi tog en tur ud i nærheden af Loch Raven Dam søndag den 26. oktober. Efter man passerer selve søen, er der en ret snoet vej, som går ned i en dal og man taber fuldstændig søen af syne. Man kan hverken se søen eller den bro, der fører over den. Kort efter at man passerer dæmningen, drejer man til venstre; derpå dukker broen op foran én omkring 200 til 250 yards borte. Vi foretog denne drejning mod venstre og så fra denne afstand noget, som syntes at være et stort, fladt slags æg-formet objekt, der hang mellem 100 og 150 fod over toppen af overbygningen på broen over søen.

Vi sagtnede farten og besluttede så at køre nærmere og undersøge objektet. Vi sneg os nærmere mod objektet langs vejen, der fører mod broen. Da vi kom indenfor ca. 75 eller 80 fods afstand fra broen, blev bilen helt død for os. Det syntes som om det elektriske system var påvirket; instrumentlyset gik ud, hovedlysene gik ud, motoren blev død. Mr. S., som kørte bilen, satte bremserne i, og drejede tændingen én eller to gange. Vi hørte ingen snurrende lyd. Vi var godt skræmte på dette tidspunkt.

Vi stod begge ud af vognen. På denne vej er der ingen steder at skjule sig eller at løbe hen, hvilket muligvis er, hvad vi ville have gjort. Så stillede vi bilen mellem objektet og os selv. Vi betragtede det i ca. 30 til 40 sekunder; jeg er ikke sikker på begivenhedernes rækkefølge her, men det syntes at vise et klart blink af hvidt lys i et kort nu, og vi følte begge varme i vore ansigter. Samtidig var der en kraftig støj, som jeg tolkede som en dumper eksplosion, og som mr. S. hørte som et tordenskrald.

Derpå begyndte objektet meget hurtigt, så man ikke kunne få fat i den rigtige rækkefølge af begivenhederne, at stige lodret. Det ændrede ikke sin stilling, efter hvad vi kunne sige, under opstigningen. Det eneste karakteristiske træk, der var anderledes, mens det bevægede sig, var, at det var meget klart, og at omridset blev diffust, så vi ikke kunne skelne formen

efterhånden som det steg. Det tog fra fem til ti sekunder at forsvinde fuldstændig ud af syne. Vi var meget skræmte“.

Mr. S. rapporterede: „Da vi omkring 10,30 kørte på Loch Raven Boulevard, kom vi omkring et vejsving. Det var ekstremt mørkt, sigtbarheden var god, der var stjerner på himlen. Så vidt vi husker, var der ingen måne. Vi mødte et æg-formet objekt, der svævede over bro nummer 1. Dette er efter man passerer dæmningen. Det var, efter hvad vi kunne se, 75 til 150 fod oppe. Der er nogen tvivl om, nøjagtigt hvor højt oppe det var. Vi var temmelig angst ved at se objektet, og vi var ikke i stand til at sige nøjagtigt, hvor højt oppe det var.

Da vi først så objektet, var det omkring 300 yards borte. Vi kørte omkring 20-30 miles i timen, eftersom det var en dårlig vej. Det var temmelig hurtigt på denne vej, og vi sagtnede farten til omkring 10-12 miles i timen, og kom indenfor 70 til 80 fod fra objektet. Vi har ingen mulighed for at sige distancen nøjagtigt. Efter at vi senere snakkede det igennem, regnede vi ud, at det må have været omkring den afstand, vi talte om. Det elektriske system i vognen syntes at give op, som om man fik sine instrumenter ødelagt, eller en eller anden tog batteriet ud af bilen, eller en anden slags forstyrrelse af denne type. Jeg prøvede at sætte tændingssystemet til, men der kom ingen snurren eller noget. Jeg bremsede bilen, og vi så bare på objektet gennem vindspejlet foreløbigt.

Så besluttede vi at springe ud af bilen, og vi besluttede at sætte bilen mellem os selv og objektet. Det var en meget smal vej: på den ene side søen og på den anden en klippekant. Der var intet sted at løbe hen. Vi ville muligvis have gjort det, hvis vi kunne, men vi var skrækslagne over, hvad vi så.

Vi tænkte, at det muligvis var et lille luftskib fra marinen. Vi prøvede at resonnerer, hvad det var. Naturligvis gav det faktum, at det elektriske system i vores bil satte ud, os en lille mistanke om, hvad det kunne være ...

Skønt vi ikke er helt sikre, beregnede vi, at det var omkring 100 fod langt, siden det dækkede ca. en trediedel af broen i den højde, det var. Vi betragtede det i omkring 30 sekunder, og derpå syntes det at udsende et frygtelig klart lys.

Det havde glødet med et lys, der spillede i regnbuens farver førhen, men dette lys blændede tilsyneladende, og i samme øjeblik følte vi

en kraftig hedebølge. Den syntes ikke som varmen fra et brændende objekt, men noget som ultraviolet lys eller en art stråling ...

Objektet forsvandt ud af syne indenfor ca. fem-ti sekunder efter at have givet et enormt tordenskrald fra sig, noget, der ligner en flyvemaskines gennembrydning af lydmuren. Efter det var forsvundet ud af syne, kom vi tilbage i vognen og satte tændingssystemet til, og det begyndte øjeblikkeligt at arbejde. Vi nåede til broen, bakkede op før vi krydsede den og kom straks med stor fart tilbage til Loch Raven og Joppa vejene ...

På dette tidspunkt indtraf det, at vi mærkede en brændende fornemmelse i vore ansigter. Vi havde ikke alt for megen opmærksomhed for det, andet end at vi spurgte politiet, om de havde bemærket, om vore ansigter var røde. Politibetjentene sagde, at det havde de ikke, men vi mærkede stadig den brændende fornemmelse. Efter at have lavet en rapport, forlod vi politiet og tog til St. Joseph Hospital for at prøve at opdage, om det muligvis var en eller anden slags strålings-forbrænding eller en anden type forbrænding, vi havde fået. Lægen så på vore ansigter og erklærede, at mr. C.'s ansigt var svagt rødt, og at mit ikke var det. Han undersøgte os naturligvis grundigt, tog vores blodtryk og alt. Det var kun en foreløbig undersøgelse, men han erklærede, at vi ikke havde noget at være bekymret for. En politisergent, der var til stede, og som tilsyneladende havde gået til strålings-undervisning af en eller anden slags, bemærkede, at hvis det havde været en radioaktiv forbrænding, ville vi ikke være blevet forbrændt straks, og det ville have taget nogen tid at opdage. Dette fik os naturligvis til at tro, at vi ikke skulle bekymre os for meget om radioaktivitet. Vi forlod hospitalet og tog hjem den aften.

Næste dag blev mit ansigt en lille smule mere rødt, og det blev øjensynligt bemærket af enhver, der talte med mig“.

Kl. 10,45 om aftenen (EST) den 26. oktober 1958 beskrev en mr. M., der anses for mere end almindelig pålidelig, et lysende, hvidt objekt, der forsvandt øjeblikkeligt efter at have bevæget sig i en ret linie mod nord-øst i et minut.

Den 26. oktober hørte adskillige mennesker, der arbejdede på en restaurant nær stedet, på den tid, der blev angivet af d'hr. S. og C., den støj, der er nævnt i beretningen ovenfor. Det beskrives som et „dobbelt brag“, men den anden lyd kunne have været et ekko af den første. Disse mennesker så ikke objektet.

☆

En fransk observation foretaget kun to dage efter Loch Raven Dam-sagen, under slående lignende forhold, var parallel til den på mange måder. Lad os først vende os mod det faktum, at Loch Raven-sagen ikke fik nogen publicity i De forenede Stater, og at dette er første gang, den er blevet publiceret i detaillier; derfor var der ikke nogen mulighed for, at den franske offentlighed kendte noget til den to dage senere.

Rapporten blev gjort af Jean Boyer af Beylon-de-Montmaur, som vendte hjem den 28. oktober 1958 på tidspunktet for hændelsen. Nogle af detaljerne er kommet frem i Dauphine Libere den 30. oktober 1958, men de fleste af oplysningerne, vi har fået, var et resultat af en direkte undersøgelse. M. Boyer sagde:

„Jeg havde nået Pont-la-Dame området og var parat til at køre op af den strækning på vejen, der kaldes 'Cote des Egaux', da jeg på himlen så en stille og lysende 'skive' lige over Pont-la-Dame i Grand Buech flodens dal. Jeg standsede bilen og steg ud. Klokken må have været 7,55 om aftenen.

Jeg så på 'skiven', som lignede to plader, der var klistret sammen; jeg tror, den var omkring 200 til 400 meter over jorden. Pludselig efter to eller tre minutter fløj nogle gnister, da objektet steg lodret med en svimlende fart, idet det først efterlod en brændende hale og derpå en bleg glød, som forsvandt. På samme tid følte jeg en luftstrømning, der vippede min stationcar“.

Boyer var omkring 600 til 700 meter fra broen, da han over jernbanebroen så en skarpt aftegnet aflang skygge, der svingede til venstre og til højre meget blidt. Han stod ud af sin stationcar, *men ikke før han havde kørt bilen hen til broen for at placere sig lige under 'skiven'*. Dette er en essentiel del af rapporten, fordi den fastslår, at vidnet observerede et reelt objekt med en bestemt position i rummet. Han så en fuldkommen rund maskine, med en anden mindre cirkel inden i den store; fra denne mindre cirkel blev udsendt korte gnister af en mørk rød farve. Da han havde ladet hovedlysene på sin bil være tændt, gik han tilbage for at slukke dem. Da han nåede køretøjet, udsendte objektet en formidabel strøm af blændende gnister i lighed med dem fra brændende magnum, og forsvandt *øjeblikkeligt* på himlen. På samme tid var der en meget kraftig luftstrøm.

Der er to interessante forskelle fra Loch

Raven-sagen: for det første hørtes der ingen støj i forbindelse med objektets opstigen; for det andet blev der ikke bemærket nogen forstyrrelser i tændingen på bilen. Der var fem andre vidner, de fleste af dem motoriserede, som kørte på den samme vej.

Disse to observationer giver os lejlighed til at opsummere vore tidligere bemærkninger om den systematiske videnskabelige tilnærmelse, der er nødvendig i studiet af UFO-fænomenet. Først og fremmest afslører de ganske tydeligt, at enhver undersøgelse begrænset til landets grænser, ville være praktisk taget værdiløs. Det åbenbare interessante i de to sager er deres forekomst i et 48-timers interval i tyndt befolkede områder på to kontinenter på en tid, da UFOer ikke var et populært emne i aviserne.

For det andet er disse to rapporter typiske for sager, der beskriver objekter, hvis fysiske mål – diameter, tykkelse, total udstrålet energi, elektrisk ladning etc. – kunne beregnes. Varigheden af begge observationer er i det mindste bemærkelsesværdig, og vidnernes afstand fra energikilden kan nøjagtigt beregnes i begge tilfælde. Bilmærket er kendt i begge tilfælde. Grunden til forstyrrelsen i tændingen eller dens mangler, kan søges eksperimentelt. Det samme gælder for 30 eller 40 rapporter af samme type ude omkring.

Mikroskopiske analyser af det fotografiske bevismateriale, der er indeholdt i nogle rapporter, kan lægges til disse fysiske afsløringer. Mens intet foto, der beviser mere end spørgsmålet om eksistensen af UFOerne som maski-

ner, eksisterer, viser mindst 10 tilgængelige fotografier skiver og et lignende antal af smal-film, viser runde fremtoninger, alene eller i formation. For ikke at nævne et stort antal film, som har optaget uklare lysende pletter; alle disse dokumenter kunne vise lysende profiler og pletter, selv de, de synes værdiløse ved overfladiske analyser. Naturligvis ville de indikationer, der således er sikret, i fraværelse af gode standardiseringer, være fremherskende i naturen. Men de ville i det mindste give en idé om udbredelsen af lysstyrken over området, og dette ville være en vej til studiet af den energi, der ligger til grund for denne lysstyrke.

Efter vores mening giver sager som Loch Raven Dam-observationen et alvorligt problem med metodik. Det er ét at beregne statistikker og tale filosofisk om illusioner og procenter; det er et andet at finde mod til at studere sådanne rapporter med åbent sind. Som videnskabsmænd kan vi ikke skjule vores ansvar til at studere disse sager med perfekt oprigtighed; vi må give offentligheden et svar, der tilfredsstiller dens behov for at forstå og vide. Antallet og troværdigheden af vidnerne, dueligheden af deres observationer og den bemærkelsesværdige fudstændig officielle undersøgelse i Loch Raven Dam-sagen og mange andre, viser, at UFO observationerne ikke er og aldrig har været en sag egnet til latterliggørelse eller en sag om ubekræftede, svage rygter. Rapporterne fra næsten 20 år giver virkelig et solidt fundament for forskning.

FATE,

april 1967.

| *Mog. Borgholt.*

Officiel russisk UFO-forskning?

Ifølge det New Zealand'ske UFO-blad, "Spaceview" har Professor James E. McDonald dér udtalt, at det, udfra de kontakter, han har haft med russiske videnskabsmænd, fremgår, at der bag jerntæppet er indledt en officiel UFO-undersøgelse med hovedkvarter i Byurakan Astrofysiske Observatorium i Armenien (Hayasdan). Dr. McDonald, hvis åbne udtalelser om UFO-problemet har betydet meget for forskningen, mellemlandede den 24. juni 1967 i Auckland, New Zealand, på vej til Australien. "Spaceview", maj-juni 1967/IOKj

Overs. bem.: Det er ikke lykkedes mig hverken ved gennemsyn af diverse atlas eller ved telefonisk henvendelse til den russiske ambassade, at få bekræftet, at der er nogen by i Arme-

nien med navnet: Byurakan. Der kan dog være tale om en lille landsby, eller observatoriet har måske navn efter en forsker.

Nye, firkantede tallerkener

En mystisk måde at holde sig oppe på

af René Fouéré

Møde med Eugene Coquil

Da vi havde mulighed for at køre til Côte d'Emeraude (Smaragdkysten) med vore venner Gabrielle og Jean-Pierre Cardeaud, besluttede vi sammen at tage til Bolazec i håbet om at finde Eugene Coquil dér.

Eugene Coquil er den bretonske snedker, hvis oplevelse vi fortalte om i vor artikel „Den firkantede tallerken i Bolazec, eller den flyvende traktor“ „Phénomènes Spatiaux nr. 7, side 17).

Hændelsen den 16. januar 1966.

Da han kørte hjem i sin „Dauphine“ d. 16. januar 1966 kl. ca. 4 om morgenen, var Eugene Coquil ved at nå vejrydset Bolazec-Plougras på vejen Morlaix-Callac, da han fik øje på nogle lysstråler på en mark. Da han troede at disse lys, som var røde, stammede fra en traktor i vanskeligheder, stoppede han vognen og gik hen til stedet. Så så han „traktoren“ bevæge sig over en busk i fuldkommen stilhed, og da han nu blev klar over, at han befandt sig overfor en usædvanlig genstand, gik han tilbage for at søge tilflugt i vognen, fulgt af det mystiske objekt; dette holdt stille nogle meter fra hans „Dauphine“ i et minut, uden at vidnet, som var forskrækket over denne overflyvning, hørte den mindste lyd eller mærkede det mindste pust. Endeligt satte objektet sig på en jordvold på den anden side af vejen. Ifølge vidnets beskrivelse havde det en firkantet base, som bar 4 lysende stolper (een i hvert hjørne), og som lignede baglysene på en Peugeot „404“, men med et lys ligesom det fra neonlysreklamer.

Vejrydset Bolazec-Plougras.

Overflyvningen af Eugene Coquils vogn fandt sted ca. 400 m fra vejrydset Bolazec-Plougras, som befinder sig på Monts d'Arrée, et næsten ørkenagtigt landområde; da vi nåede dertil, var det næsten mørkt. De bebyggelser, man finder langs disse veje, er ret fåtallige, og man har en følelse af ensomhed på denne bretonske hede. Dette armoricanske landskab mindede os temmelig meget om det i Valensole, og foran

disse store sletter forstår man, at objekterne, vi studerer, synes at have en stærk forkærlighed for de tyndt befolkede områder, som Jacques Vallée så klart har givet udtryk for det (se hans bemærkelsesværdige artikel "The pattern behind the UFO landings" i "The Humanois", især siderne 21 og 22).

Da vi om natten kom til det sted, hvor Eugene Coquil havde sit mærkelige møde, forstod vi, at han blev forskrækket. Hvis han havde råbt, var der sikkert ingen, der ville have hørt det, heller ikke om dagen. Og så kl. 4 om morgenen! Han befandt sig alene, overfor denne ukendte og tavse maskine, og han blev overfløjet af dens ubevægelige masse, uden at kunne forvente menneskelig hjælp.

Ved at køre samme strækning som Eugene Coquil kørte den morgen, kom vi til Bolazec, og efter at have ledt en smule i byen, fandt vi vidnets fødegård. Vi blev venligt modtaget af hans forældre, øjensynligt vældig flinke mennesker, som fortalte os, at sønnen var blevet gift siden hændelsen og nu boede i Scrignac. Vi spurgte os frem og fandt vejen til Scrignac, hvortil vi kørte, selv om det allerede var sent.

Vi møder Eugene Coquil i Scrignac.

Efter nye vanskeligheder, som skyldtes det sene tidspunkt, fandt vi endelig Eugene Coquils dør, for enden af en af disse lange husrækker, som i Bretagne bygges vinkelret på vejen. Vi blev på den venligste måde modtaget af ham og hans unge kone.

Eugene Coquil var godt nok som reporterne havde beskrevet ham, og som han ser ud på det billede, som vi har publiceret. Det er den slags vidner, hvis ærlighed er så indlysende, at man ikke kan lade være med at tro på dem. Det var klart, at denne lidt generte dreng ikke havde opfundet det møde, han havde beskrevet. Intet i hans opdragelse og hans fortid kunne få ham til at finde på at opdigte en sådan historie. Det er ydermere et meget lidt snakkesaligt vidne, næsten tavs, meget vanskelig at forhøre. Hans ærlige, enkle og næsten troskyldige ansigt er ikke en løgner.

Han havde først kun omtalt hændelsen over-

for sine forældre, og ville sikkert ikke have sagt noget om det til andre, hvis han ikke var blevet holdt tilbage i landsbyen af sneen, da han ville tage på arbejde dagen efter sin oplevelse.

Efter alle de undersøgelser, vi havde kendskab til, var der næsten ikke noget tilbage at spørge ham om. Vi ville især møde ham, ikke alene for at se, hvilket slags menneske han var, men også af sympati, en sympati, som skyldtes den måde, han havde skrevet til os på.

Vi stillede ham dog ét spørgsmål. En mand, som havde besøgt ham, og som bagefter havde aflagt os besøg i Paris, syntes at have forstået, at de røde lys, som Coquil havde set på den mystiske maskines hjørner, var som nogle projektører beregnet til at belyse jorden. Coquil fortalte os, at det var der ikke noget om, men at disse lys var som nogle lodrette rør, som også godt nok lyste, men ikke alene mod jorden. Sagt på en anden måde var det lys, de udsendte, ikke dirigeret i nogen bestemt retning.

Nye firkantede tallerkener.

Vi havde først troet, at den firkantede tallerken i Bolazec havde en enestående silhouet og repræsenterede „en usædvanlig form for det usædvanlige“, som vi skrev det i nr. 7 af "Phenomenes Spatiaux". Men vi var ikke længe om at opdage, takket være dokumenterne, som vi fik af hr. Heinrich Ragaz fra Zürich og fru Desplantes' vidneudsagn ("Phenomenes Spatiaux" nr. 8, side 14), at observationer af firkantede tallerkener havde fundet sted længe før hændelsen i Bolazec.

- Ah, det er bare nogle fremmede campister, som kom i nat...!

Det synes nu som om den firkantede tallerken er et næsten almindeligt fænomen. Det er, hvad der fremgår af nye informationer, som vi har modtaget i denne anledning. En meget opmærksom læser, og videnskabelig rådgiver ved "APRO Bulletin", hr. René Hardy, har haft den venlighed at gøre os opmærksomme på et vist antal observationer af firkantede tallerkener, som han har opsamlet i UFO-bladene, og som vi takker ham for at have tilsendt os. Vi bringer her de tekster, han har tilsendt os, med tilføjelse af enkeltheder, som vi synes er interessante, og som vi har hentet fra originalerne.

4-12-54, Zuaga, nær Badajoz (Spanien)

„12 arbejdere har set et objekt, de beskriver som en „firkantet“ maskine med 10 m lange sider, som landede og derefter lettede og med stor hastighed fløj mod syd“.

Jacques Vallée, "The pattern behind UFO landings" i "The Humanoids", side 20.

22-11-66, New York City, USA

„Flere vidner, hvoriblandt mindst 8 var ansat i American Newspaper Publishers Association, har observeret et UFO over FN-bygningen. UFOet var et rektangulært objekt af form som en hovedpude, hvis „skinnende og spejlende overflade“ først tiltrak opmærksomheden hos Donald McVay, assisterende generaldirektør i ANPA. Objektet kom fra syd, passerede East River, og svævede over de Forenede Nationers bygning. Det svingede og dansede som et skib på et oprørt hav. Objektet steg så og tog retning mod syd og vest“.

"UFO Investigator", Jan.-Febr. 67.

9-12-66, Chippewa Township (Pennsylvania) USA

„3 drenge så et eller andet falde ned i en skov, og et af vidnerne, Edward Bozic, 11 år, beskrev objektet som en stor og firkantet, brunt tingest. Der var ild hele vejen rundt og en stor mængde røg, men intet brændte. Røgen blev der længe. Skønt træerne var blevet skrabet og knækket, fandt man ved undersøgelsen ingen spor på jorden“.

"Flying Saucer Review", Nov-Dec. 66.

Januar 1967, Malta (Montana) USA

„Da en hund på gården var begyndt at gå, fik landmanden, hr. Wilfred Tremblay, øje på dét, som forskrækkede dyret: et stort rektangulært objekt med lys af rød og ravgul farve, bevægede sig hurtigt i det fjerne ... Objektet syntes at lande på en mark i nærheden og blive

der ca. én time. Undersøgelsen af stedet næste morgen afslørede intet unormalt“.

“The A.P.R.O. Bulletin“, Jan.-Febr. 67.

5-1-67, Philadelphia, USA

„Fire vidner har kl. 5,40 om morgenen observeret „et diskosformet objekt, omgivet af skiftevis grønne og røde lys, som beskrev nogle cirkler over egnen, og samtidig udsendte en brummetone. Hver gang det nåede den vestlige del af cirklerne, stoppede det, indtog en vertikal stilling, og, når det atter brat indtog sin oprindelige stilling, genoptog det sin cirkelnde bevægelse. Når det var stoppet, var kun de røde lys synlige, og de syntes at lyse klarere. Til slut fløj det hurtigt mod syd. Straks efter dukkede, med retning mod nord, et firkantet objekt op på det punkt, hvor det andet forsvandt. Det så ud til at befinde sig i lav højde, men det lavede ingen støj. Ved hvert hjørne kunne man se et svagt, blå-grønt lys. UFOet fløj hurtigt hen over vidnet og forsvandt i løbet af ca. 7 sekunder. Straks derefter, så vidnerne, at himlen blev fyldt med flyvemaskiner, som tilsyneladende afsøgte området“.

“UFO Investigator“, Jan.-Febr. 67.

20-1-67, Methuen (Massachusetts) USA

Tre vidner, som kørte i bil, så ved 18,45-tiden „en række røde, strålende lys, formeret i en lige linie, som bevægede sig mod N.-Ø. Lysene stoppede og svævede over vejsiden. Da vognen nærmede sig, syntes UFOet at dreje, og „afslørede en ny form af lys og farver. Fire karakteristiske lys dannede en perfekt trapez. To røde lys dannede trapezens top, og to hvide lys dannede dens bund“. Lodret over lysene var der en reflekterende overflade af metallisk udseende.

„Chaufføren stoppede vognen ca. 100 m fra UFOet, lod lysene brænde og motoren gå i tomgang. Radioen gik. Så pludselig, gik lyset, motoren og radioen ud. Det var kun ladelampen på instrumentbrættet, som lyste meget svagt og blinkede“.

Vognens elektriske udstyr virkede normalt igen efter UFOets forsvinden.

Tre passagerer i en anden vogn, som befandt sig ca. 5 km fra den første, havde lagt mærke til „en stor firkantet figur, dannet af farvede lys, som svævede eller bevægede sig langsomt i lav højde“.

“UFO Investigator“, Jan.-Febr. 67.

Rektangulære tallerkener og aerodynamik

Vi havde selv lagt mærke til et eller to af

disse tilfælde, men den samling, som René Hardy har lavet, er yderst slående og stiller spørgsmålet om de firkantede tallerkener i et nyt relief, som vi ellers ikke havde tillagt dem.

Vores korrespondents initiativ har fået os til at tænke over denne forskellighed af genstande og lægge særlig mærke til ét punkt, som vi synes bør nævnes, nemlig at den „firkantede“ form, et parallelepipedum med firkantet eller rektangulær base, aerodynamisk set er en af de dårligste, som findes; en af dem, som giver de dårligste resultater i lav højde med de fremdriftsmidler, vi kender, for en given overflade.

Denne temmelig indlysende konstatering giver os anledning til at tænke, at konstruktørerne af de firkantede tallerkener *ikke bekymrer sig om aerodynamik i profilen*. Det vil sige, at hvis de ikke har opgivet at udnytte deres maskiner bedst muligt, selv i tæt atmosfære, så må de have forsynet dem med et fremdriftsmiddel, *hvor aerodynamiske hensyn ikke spiller nogen rolle*, og som derfor udelukker et direkte sammenstød mellem det omgivende rums luftmolekyler og fartøjets forreste del, samt gnidningen langs dets sider.

Det ser derfor ud som om selve eksistensen af de firkantede tallerkener stemmer med et fremdriftssystem „à la Plantier“, det vil sige med et felt, og det ville være nok til at omtale det, hvis begrebet om udnyttelsesgraden i de lave højder kan komme i betragtning.

Det, som slutteligt ville få betydning, ville være feltets form, d.v.s. geometrien af dens equipotentielle flader, og ikke selve fartøjets form, hvilket man kunne give den facon, som gav de største fordele ved fabrikationen eller den største komfort.

Bolazec, Fort-Lamy og West Palm Beach – eller svæven uden støj eller lufthvirvler

En anden bemærkning synes at være af stor interesse: vi genfinder i Bolazec det forbavsende fænomen som allerede er observeret d. 27. marts 1955 i Fort-Lamy (“Phénomènes Spatiaux“ nr. 11, side 25). Genstanden i Fort-Lamy var enorm, men den i Bolazec var heller ikke helt lille og vejede sikkert temmelig meget.

Tilsyneladende var det, som om DC-4en, som i Fort-Lamy fløj under det enorme cirkulære objekt, overhovedet ikke blev rystet af nogen lufthvirvel. Alt foregik, som om den fløj i rolig luft.

I Bolazec svævede den firkantede tallerken to-tre meter over vognen, uden at luften efter vidnets mening blev sat i bevægelse. En heli-

kopter af samme størrelse, svævende samme sted, ville have sat en stor luftmængde i bevægelse, så den kunne holde sig oppe. Jorden ville bogstavelig talt være blevet fejlet af blæsten, og græsset ville have lagt sig ned og bevæget sig under blæsten.

Coquil – som jo ganske vist befandt sig i sin vogn – har overhovedet ikke mærket noget blæst eller lagt mærke til noget, som kunne tyde på vind.

I Bolazec, som i Fort-Lamy, er der det samme mysterium: ingen mærkbar luftreaktion kan forklare, hvordan objekterne kan svæve ubevægeligt samme sted.

I West Palm Beach (Florida), bliver Sonny Desvergers den 19. august 1952 overfløjet af en genstand på ca. 10 m i diameter, der svæver i 8-10 fods (2,4-3 meter) højde, og selvom vidnet kan mærke en vis varme og lægger mærke til en gennemtrængende lugt, er der ingen blæst eller bevægelse i luften.

Disse tre tilfælde, som har fundet sted på tre kontinenter noget fjernt fra hinanden i tid, bekræfter gensidigt hinanden og sætter os overfor det samme gådefulde fænomen.

I hvert af tilfældene synes objektet at være blevet „sat“ i rummet. Det er ligeså stille og roligt som en tallerken, der er stillet på et bord. Det synes at være „hæftet“ fast i himmelen, ligeså solidt sat fast i et punkt i rummet, som et ur, der er hængt op i et søm. Som om rummet var for dét, hvad en flad og vandret flade er for os!

Man kan nævne tilfælde (Poncey-sur-l'IGnon, Pô di Gnocca, den californiske observation af Rex Heflin, f.eks.), hvor en tiltrækning eller sugevirkning synes at finde sted i nærheden af jorden, og som får os til at tænke på virkningen fra et antigravitationsfelt. Men, i de tilfælde, vi lige har snakket om, sker der slet ikke noget, som ligner det, end ikke denne luftstigning, som Plantier gav skylden for fremkomsten af kunstige cumulus-skyer over eller omkring tallerkenerne. Her er der ikke noget, der bevæger sig, og under objektet, der holder sig svævende stille og tavs, er luften ikke mærkbart berørt.

Man har indtrykket af, at der findes forskellige typer tallerkeners, hvis svæve- og fremdriftsformer ikke ligner hinanden. Der er nogle, som man kunne tænke holdt sig oppe ved reaktionen af en strøm af ioniseret luft, som den tallerkenmodel, der er beskrevet af hr. Bryan Winder i hans bemærkelsesværdige artikler,

som for øjeblikket publiceres i "Flying Saucer Review" (se numrene Nov.-Dec. 66, Jan.-Febr. 67 og March-Apr. 67 af dette tidsskrift). Andre synes at bruge antigravitationsfænomener. Men, i tilfældene Bolazec, Fort-Lamy og West Palm Beach ser det ud, som om det er noget helt andet, det drejer sig om. Men hvad? Stabiliteten, den totale ubevægelighed af objekterne, er næsten ligeså forbavsende som selve svævemetoden. Vi er ikke uvidende om, at fremragende fysikere har tilbøjelighed til at betragte det materielle tomrum som et miljø, som energisk set er karakteriseret ved en ... hyperdensitet (se vor artikel „Flyvende tallerkeners og interstellære rejser“ i "Phénomènes Spatiaux" nr. 4, side 3), og det minder os, interessant nok, om en indiansk teori, ifølge hvilken den almindelige materie var lavet af nogle huller eller bobler, som findes i en oprindeligt kompakt substans. Denne teori er det nøjagtigt modsatte af vor sensoriske overbevisning! Men, i alle tilfælde ville jorden være i bevægelse i denne protomaterielle substans, som ikke ville være uden lighed med den prærelativistiske æter, og hvis et objekt befandt sig dér, så at sige „skruet fast“, kunne det ikke være ubevægeligt i forhold til vor farende planet!

De flyvende tallerkeners svæven – og mystikeres levitation

Man kunne tænke sig, at en teknologi, som er årtusinder foran vores, kunne have udviklet en automatisk stabiliserings-anordning, i stand til så fint at korrigere et objekts mindste tilbøjelighed til at bevæge sig i forhold til jorden, at det kunne give et perfekt indtryk af fuldstændig ubevægelighed.

Dette er et fuldstændig legitimt og gennemtænkt synspunkt.

Ikke desto mindre får disse objekter, som er hæftet fast i det jordiske rum og tilsyneladende ikke påvirker luften eller de omkringliggende genstande, os uvilkaarligt til at tænke på levitationsfænomener, som er beskrevet i mystiske og religiøse skrifter.

Det ser ud til, at ikke alle vidner til disse fænomener har været løgnere eller ofre for synsbedrag, og at nogle mennesker eller genstande i visse præcise og uomtvistelige tilfælde har været løftet nogle decimeter eller meter over jorden og har holdt sig oppe i luften uden synlig (under)støtte(lse).

I særdeleshed er der nævnt tilfælde af levitation i lav højde for øjnene af nogle vidner, og disse har, så vidt vi ved, ikke mærket noget

til en voldsom luftbevægelse, som opdrift ved reaktionskraft ville give anledning til, eller til nogen virkning på andet end genstanden i levitation. I ét tilfælde blev der tværtimod sagt, at et pust var nok til at få legemet, som holdt sig svævende, til at svinge (rundt) i rummet.

Vi vil ikke insistere på, at de har „mirakuløs“ karakter, men være mere interesseret i at finde en fysisk forklaring på dem, og opdage, hvilken slags ukendt eller dårligt kendt energi, der kunne udvirke deres forekomst.

Det, vi især vil understrege her, er ligheden mellem disse levitationer, som visse mystikere er ude for, ofte ufrivilligt, eller levitationer af

visse objekter, udført af visse medier – og visse flyvende tallerkeners parkering i rummet, i få meters højde. I begge tilfælde observerer man den samme mangel på opdriftsvinde og den samme mangel på mekanisk indflydelse på de omkringværende objekter eller vidner.

I de præcise tilfælde, som vi har nævnt, ser det i hvert fald ikke ud, som om de flyvende tallerkener holder sig oppe ved reaktionsdrift eller antigravitation, og deres svæven forbliver stadig indhyllet i fuldkommen mystik.

Phénomènes Spatiaux,
juni 1967.

/ G. Markus.

Fate, juli 1967:

Leg med antallet af UFO'er

Sørgelig rekapitulation støtter observatørers bange anelser og påstande om, at luftvåbnet laver numre med UFO-statistik.

FØRSTE DEL

af John Weigle.

Arthur Sylvester, assistent for offentlige sager i forsvarsministeriet, tænkte ikke på uidentificerede flyvende objekter, da han sagde: „... det er naturligt (en) regerings ret at lyve, hvis det er nødvendigt ...“.

Sylvesters bemærkning, der blev fremsat i 1963 i en høring for Moss-underkomitéen for regeringsinformation frembragte ved undersøgelsen af Cuba-missil-krisen i 1962, en storm af redaktionel kritik, og endnu en kongres-undersøgelse, der til slut konkluderede, at Sylvester faktisk var blevet misforstået.

Luftvåbenets UFO-pressemeddelelser lader imidlertid formode, at deres forfattere ganske sluttede sig til Sylvesters udtrykte mening.

Luftvåbenets officielle version af tallerken-sagen, dateret den 1. februar 1966, er blevet flittigt citeret. Den holder på, at luftvåbenet undersøgte 10.147 observationer mellem 1947 og 1965 og identificerede alle undtagen 646 af dem. (Det totale antal sager er i virkeligheden 10.047, og denne korrektion dukker op i senere udgaver af rapporten). Rapporten siger også:

„(1) Intet uidentificeret flyvende objekt, rapporteret, undersøgt og vurderet af luftvåbenet, har nogensinde givet nogen som helst indikation for trussel mod vor nationale sikkerhed.

(2) Luftvåbenet har ikke fået noget bevis

for – eller afsløret – at observationer, klassificerede som uidentificerede, repræsenterer teknologiske udviklinger eller principper ud over rækkevidden af videnskabeligt kendskab i dag.

(3) Der har ikke været noget bevis, der indicerer, at observationer, klassificerede som uidentificerede, er ikke-jordiske fartøjer“.

Udtalelsen tilføjer: „Luftvåbenet søger ikke at begrænse diskussionen om sådanne rapporter og tilbageholder eller censurerer ikke nogen information, der angår denne plan“.

I næste paragraf indrømmer luftvåbenet imidlertid, at nugældende kopier af luftvåbenets Regulation 200-2 (der dækker UFO-undersøgelsesprocedurer) og JANAP 146 (der hemmeligholder radiotelegraferede UFO-rapporter) ikke er tilgængelige for pressen eller offentligheden. Tekster fra tidligere versioner dukker op i major Donald E. Keyhoses FLYING SAUCER CONSPIRACY og oberstløjtnant Lawrence Tackers FLYING SAUCERS AND THE U.S. AIR FORCE.

Luftvåbenet har „ingen film, fotografier, kort, grafiske kort eller grafiske fremstillinger af uidentificerede flyvende objekter“, fortsætter rapporten, idet den siger, at alle UFO-fotos „indsendt til vurdering i forbindelse med UFO-rapporter, er blevet bestemt som mistydning af naturlige fænomener eller konventionelle objekter“.

Yderligere: „Luftvåbenet besidder ikke længere, og har således ikke længere til distribution, 'forældede' rapporter fra Project Sign, Projekt Grudge, Blue Book Special Report No. 14 eller 'forældede' pressemeddelelser fra Pro-

jekt Blue Book". Fortidige rapporter fra Grudge, Blue Book og Sign er arkiverede i Dayton i Ohio, men Pentagon-staben ved det måske ikke, for de benægtede igen overfor mig, at rapporterne var tilgængelige noget sted. Ikke desto mindre sagde major Hector J. Quintanilla, leder af Projekt Blue Book (del af Luftteknisk Efterretningscenter, der har til huse på Wright-Patterson Luftbasen i Dayton), at jeg var velkommen til at se på dem, og gravede dem ud af arkiverne for mig.

Nu har luftvåbenet bevilget 313.000 dollars til Colorado Universitets videnskabsmænd til et studie af UFO'er; resultaterne vil kendes i 1968. Indtil da består luftvåbenets UFO-historie, som jeg har beskrevet den. Og ved nøje undersøgelse begynder den at bryde sammen som en ballon, der siver varm luft ud af.

For eksempel har luftvåbenet hvert år siden 1963 udsendt en statistik over antallet af rapporter om observationer af objekter, og antallet af „ukendte“, som de plejede at karakterisere objekter, der forblev uidentificerede. Tal

fra alle meddelelser siden 1963 ses på tabel 1 (totale observationer) og tabel 2 (ukendte).

Hvis vi kan tro på de tal, der blev frigivet i februar 1966, udrettede Projekt Blue Book en hel del i 1965. Såvel som at løse alle undtagen 16 af de 886 sager, der blev rapporteret i 1965, formindskede Projekt Blue Book antallet af 'ukendte ting' fra alle år - fra 663 op til januar 1965 - til 646 op til februar 1966. Ingen ved, hvilke „ukendte ting“, der blev „løst“, men tabel 2 viser f.eks. en reduktion på 10 fra 1947, 12 fra 1950 og 1 fra hvert af årene 1955, 1956, 1958 og 1959. Rapporten fra 1966 tilføjede „ukendte“ for tre år: 1 i 1961, 1 i 1963 og 3 i 1964.

Disse tal kan synes usignifikante, men de anføres for at vise (1) luftvåbenets fortsatte fiksfakserier med statistikken og (2) kontrasten mellem de officielle udtalelser om undersøgelses- og hemmeligholdelsesprocedurer, og faktisk praksis. Mønstret med de stadige ændringer indikerer, at undersøgelsesmetoderne er, om ikke upålidelige, så i det mindste tvivlsomme.

TABEL 1: OBSERVATIONER AF OBJEKTER PR. ÅR

År	Bluebook Rapport 14	29. jan. 1960	21. jul. 1960 (d.)	6. feb. 1962	Tidligt i 1963 (f.)	10. feb. 1964	8. jan. 1965	1. feb. 1966
1947	79	79	79	79	I	79	79	122
1948	143	143	143	143	K	143	143	156
1949	186	186	186	186	K E	186	186	186
1950	169	169	169	169	O	169	169	210
1951	121	121	121	121	P	121	156	169
1952	1.501	1.501	1.501	1.501	G	1.501	1.501	1.501
1953	425(b)	425	425	425	I V	425	425	509
1954	429(b)	429	429	429	E T	429	487	487
1955	131(b, c)	404	404	404		404	543	545
1956		778	778	778	—	667	669	670
1957		1.178	1.178	1.178	999	1.004	1.005	1.006
1958		573	573	590	606	623	623	627
1959		326	364	364	386	386	687	390
1960			173(e)	514	534	556	556	557
1961				488	578	584	585	591
1962					448	469	469	474
1963						382	393	399
1964							532	562
1965								886
TOTAL	3.184	6.312	6.523	7.369	3.551	8.128	8.908	10.047

- Dato'er over kolonnerne er dato'er for de citerede meddelelser. Kun meddelelser, der viser virkelige ændringer, er bragt i denne tabel.
- Officielle tabeller til Rapport 14 ophørte i 1952. Disse tal ses i resume'et.
1. januar - 5. maj 1955.
- Som gengivet i "Flying Saucers and the U.S. Air Force".
1. januar - 30. juni 1960.
- Udaterede; sidste tabel blev udarbejdet 27. marts 1963.

TABEL 2: UKENDTE (FÆNOMENER)

Ar	Blue Book Rapport 14	Tidligt 1964 1963	8. jan. 1. feb. 1965 1966
1947	22	I	22 12
1948	15	K	15 7
		K	
1949	22	E	22 22
1950	39	O	39 27
1951	33	P	22 22
		G	
1952	303	I	303 303
1953		V	44 42
1954		E	46 46
		T	
1955			25 24
1956		15	15 14
1957	16	16	16 14
1958	12	12	11 10
1959	12	12	13 12
1960	14*)	14	14 14
1961	13	12	12 13
1962	11	15	15 15
1963		15	13 14
1964			16 19
1965			16
TOTAL	434	62	111 663 646

*) Inkluderer 1 nedfald af is. Ukendt kilde.

1966-meddelelsen er ikke den første, i hvilken tal er ændret. I 1963 sagde luftvåbenet, at et tilbageblik over alle 1957-sagerne i februar og marts 1963 medførte en reduktion af totalantallet af sager fra 1.178 til 999. „Reduktion ... forårsaget af en sammenlægning af observationer af samme objekt til én sag“, rapporterede luftvåbenet. Tallet for 1957 er siden steget hvert år til det nuværende totalantal på 1.006, og der er ikke givet nogen grunde til disse senere forøgelser.

Før tallene for 1966 blev frigivet ændrede også de „ukendte“ antal. F.eks. viser 1965-meddelelsen, at 11 „ukendte“ er trukket fra observationerne fra 1951, 1 fra 1958 og 2 fra 1963, mens 1 blev adderet til 1959-totalantallet.

Det eneste mønster, der viser sig, er langvarig nedgang i det totale antal af ukendte fænomener til trods for en stadig forøgelse af antallet af observationer. For året 1947 viste alle offentliggørelser op til 1965 22 „ukendte“ og totalt 79 sager. I offentliggørelsen fra 1966 faldt antallet pludselig til 12, og det totale antal steg til 122.

Jeg stillede spørgsmål om disse ændringer i statistikerne, og luftvåbenet forklarede dem i et brev til mig dateret den 13. januar 1966:

„Vore arkiver ændres stadig for at følge forøgelsen af sagerne op, der er modtaget gennem de sidste 15 år. Når tiden tillader det, bliver arkiverne reviderede og standardiserede således, at løbende statistiker over arkiverne fortsat kan udsendes.

I ét eller to år, især 1957, resulterede en sammenlægning af rapporter om det samme objekt til én enkelt sag i en nedgang i statistiken. F.eks. blev rapporter om det samme meteor fra adskillige områder efter den gamle metode betragtet som individuelle observationer. Ved det nye system blev disse mange rapporter om det samme objekt lagt sammen til én sag“.

Hvis dette er sandt, rejser det alvorlig tvivl om pålideligheden af tidligere UFO-undersøgelser, der erklærede allerede at have kombineret sådanne rapporter. Særlig angribelig er Projekt Blue Book Special Report No. 14, dateret den 5. maj 1955, og frigivet i oktober samme år. Den blev samlet af en top-forskningsorganisation, der erklærede at have dækket kartotekerne for at placere alle rapporter om samme objekt i kategorien med objekt-observationer, eller „den gruppe af rapporter, der består af én rapport for hvert fænomen“. Udtrykket er stadig i brug. Luftvåbenet antyder nu, at forskningsorganisationen var inkompetent – hvilket rejser spørgsmålet om, hvorfor den blev valgt til at gennemgå projektet i første omgang.

Tabel 2 viser antallet af „ukendte“ hvert år. Før 1963 beskæftigede luftvåbenet sig næsten kun med procenter, der kun dækkede de sidste seks eller tolv måneder forud for frigivelsesdatoen. Skønt denne politik gjorde det næsten umuligt at uddrage sammenhængende statistik af tabelmaterialet, kan selv procenter være afslørende. En undersøgelse over tabelmaterialet foretaget i 1962 af the National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP) viste, at procenten af observationer, af luftvåbenet klassificeret som „utilstrækkelige oplysninger“, var steget drastisk, mens procentsatsen for „ukendte“ var faldet anseeligt – til trods for luftvåbenets forsikringer om, at „utilstrækkelige oplysninger“ ikke blot var „en behagelig

---

Dårlige manerer spredes over hele jorden under falske varebetegnelse som demokrati.

---

måde at skaffe sig af med, hvad der kunne kaldes 'uidentificerede objekter'."

NICAP indrømmer, at de ikke kan modbevise denne erklæring, men de præsenterer adskillige sager for at vise, at „ved at være inkonsekvente i brugen af deres egne kriterier, har luftvåbenet i praksis sammenrodet de to kategorier“.

En sådan sammenroddning ville være vanskelig – endog umulig – hvis definitionerne på de to kategorier blev nøje iagttaget. Rapporten fra 1966 nævner disse officielle definitioner, der grundlæggende forbliver de samme som i 1955:

Utilstrækkelige data: „Et eller flere elementer af information afgørende for vurdering mangler. Nogle eksempler er udeladelsen af varigheden af observationen, dato, tid, område, position på himlen, vejrforhold og måden at komme til syne eller forsvinde på“.

Uidentificerede (tidligere „ukendte“ fænomener): „En rapport indeholder øjensynligt alle relevante data, der er nødvendige for at antage en gyldig hypotese, der drejer sig om grunden til eller forklaringen på rapporten, men beskrivelsen af objektet eller dets bevægelse kan ikke bringes i overensstemmelse med noget kendt objekt eller fænomen“.

„Legen med antallet“ startede ikke med Report No. 14, men går tilbage i den tidlige historie for officiel UFO-undersøgelse. Projekt Saucers „note til pressen“ af den 27. april 1949, beskæftigede sig kun lidt med statistik, men selv denne varierede fra side til side. Her er uddrag af det 22-siders dokument:

Side 2: „Officiel fødselsdag for 'Saucer' var den 22. januar 1948. Siden da har AMC's tekniske efterretningsafdeling ... set på mere end 240 indenrigs- og 30 udenrigshændelser ... Projekt Saucer-personale er allerede kommet frem med identifikation af omkring 30 % af de hidtil undersøgte observationer som konventionelle luftgående objekter. Det forventes, at yderligere granskning af hændelser i forbindelse med vejrballon-områder etc. vil give bane (connonplace-sic) svar på i det mindste samme antal af himmel-gåderne“.

Side 10: „Indledende studier af astrofysiker (Dr. J. Allen) Hynek indicerer, at et samlet antal på ca. 30 % formentlig tilfredsstillende kan bortforklares som astronomiske fænomener“.

Side 12: „Forskellige vejr- og forskningsbaloner er blevet fundet som kilde til et stort antal tallerken-hændelser“.

Side 16: „Men svindelnumrene og de forskruede idéer spiller i realiteten en lille rolle i Projekt Saucer. ... Meget af tallerkenforskrækkelsen er slet ikke forskrækkelse, men kan tilskrives astronomiske fænomener, konventionelle

luftgående objekter, hallucinationer og massepsykologi“.

Side 17: „Tilgængelige foreløbige rapporter indicerer nu, at et stort antal observationer kan bortforklares som almindelige tilsynecomster, der er blevet mistydet som følge af disse menneskelige fejltagelser. ... Det er luft-medicinernes mening, at i det mindste nogle af hændelserne med hurtige og yderst manøvreedygtige lys, der er rapporteret af piloter, i virkeligheden skyldtes svimmelhed eller optisk illusion“.

Side 22: „Der er mængder af mulige forklaringer på årsagerne til de mængder af forskellige typer observationer, der er rapporteret“.

Selv i dag er antallet af undersøgte sager et mysterium. Intetsteds siger Projekt Saucer nøjagtigt, hvor mange hændelser, der blev stude-

– Er der mon liv på Jorden?

ret – kun „mere end 240 indenrigs- og 30 udenrigs-...“

Mod slutningen af noten dukker denne paragraf op: „Udbredelsen har vist sig at være endnu en faktor til devaluering af Manden-fra-Mars-løsningen på tallerkengåden. Med få undtagelser er alle skiver blevet rapporteret indenfor de kontinentale grænser af U.S.A., hvorimod rummennesker kunne forventes at sprede deres besøg mere eller mindre ensartet over kloden. Det lille areal, der dækkes af skivernes spærreild, peger stærkt mod den tro, at de flyvende objekter er af jordisk oprindelse, enten psykiske eller fysiske“.

Alligevel anslog, i 1956, Edward J. Ruppelt, chefen for Projekt Blue Book fra 1951 til 1953, at luftvåbenet kun modtog omkring 10 % af de

observationer, der blev foretaget i U.S.A. Naturligvis ville det antal udenlandske observationer, der blev rapporteret til vort luftvåben, være meget mindre, og „devaluerings“-konklusionens gyldighed ødelægges således.

Foruden „Saucer“-noten var den eneste lange UFO-rapport, der blev gjort almindeligt tilgængelig, Blue Book Special Report No. 14, og den blev kun almindelig tilgængelig efter, at Dr. Leon Davidson fra White Plains, New York, havde taget kampen op for at få den gengivet overfor kongresmedlem John Moss' Underkomité for Regeringsinformation.

Da den blev frigivet, formodedes rapporten at være det sidste ord i sagen, kulminationen af en samvittighedsfuld undersøgelse, opsummeret i tekst, grafiske fremstillinger, kort, diagrammer og hundreder af tabeller. Forsvarsministeriets nyhedsmeddelelse om rapporten lyder:

„Rapporten blev baseret på studie og analyser af en privat videnskabelig gruppe under kontrol af Luftteknisk Efterretningscenter (ATIC) i Dayton, Ohio. Siden starten af undersøgelsen for mere end syv år siden, er metoder og fremgangsmåder blevet så forældede, at kun tre procent af de 131 observationer, rapporteret i løbet af de første fire måneder af 1955, blev kategoriseret som ukendte“.

Pladsen tillader ikke fuldstændig kommentar til denne rapport, men i resumé'et sagde den, at mellem 1947 og 1952 havde luftvåbenet undersøgt 2.199 observationer og fundet 434, der ikke kunne identificeres. Som i 1966 er statistiken i Report 14 inkonsekvent. En tabel på side 60 anfører 2.130 observationer, mens tabeller i appendix anfører 2.199. De „ukendte fænomener“, konkluderer rapporten, repræsenterede ikke på noget tidspunkt nogen trussel mod De Forenede Stater.

Rapporten er bedst kendt for sin beskrivelse af, hvad den kalder „de 12 bedste 'ukendte fænomener',“ præsenteret i et mislykket forsøg på at lave en flyvende tallerken-skabelon, og for det ikke-overbevisende resultat af anvendelsen af chi-kvadrat-testen*), der var forventet at skulle vise, hvorvidt de „ukendte“ svarede til de kendte og vice versa.

Til vore norske og svenske læsere!

Som en ekstra service har vi nu indkøbt rapportskemaer trykt på henholdsvis norsk og svensk.

Skemaerne kan rekvireres gennem Rapport-Centralen.

Til trods for den mængde statistik, der er i rapporten, har luftvåbenet selv, i brevet af den 13. januar 1966, tidligere citeret, rejst ny tvivl om gyldigheden af tallene ved at indrømme en vedvarende revision af dets „yderst forældede metoder og fremgangsmåder“. Dette rejser til gengæld spørgsmålet om, hvorvidt noget som helst i rapporten er pålideligt.

Næste måned vil vi diskutere dette og andre spørgsmål rejst af luftvåbenets UFO-tabelmateriale.

Forfatterens notits: Denne artikel er baseret på luftvåbenets meddelelser frem til februar 1966. I februar 1967 blev der frigivet nye årlige statistiker, men på tidspunktet for trykningen, har jeg ikke været i stand til at få den nyeste rapport fra luftvåbenet. Avisberetninger indicerer imidlertid, at de tendenser, jeg har fremført, fortsættes.

/ Mog.

*) Summen af kvotienter, der fås ved at dividere kvadratet på differencen mellem de observerede og teoretiske værdier af en mængde med en teoretisk værdi.

Det gør ikke noget, at man siger tossede ting ... bare man siger dem med vilje.

— — —

Fordi jeg er demokrat, er jeg nødt til også at høre på ham, der har en anden mening.

— — —

Et fornuftigt menneske har først og fremmest pligt til ikke at være idiot.

— — —

Det dybeste princip i den menneskelige natur er trangen til at blive påskønnet.

— — —

Pas på, at ambitionerne ikke overstiger evnerne.

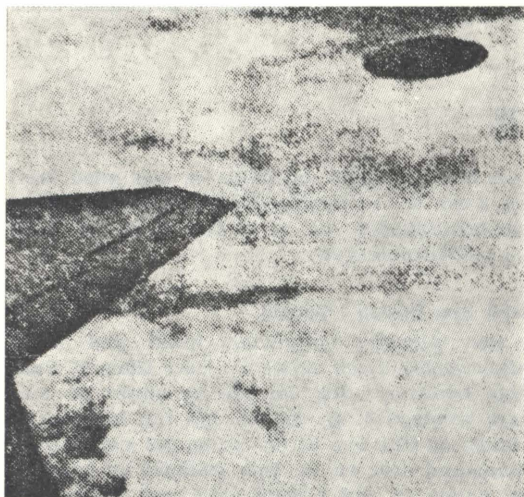
— — —

En sandhed, som ikke generer nogens indtægt eller fornøjelse, er velkommen overalt.

Thomas Hobbes.

UFO-billeder

EN ÆGTE FLYVENDE TALLERKEN – det påstås i hvert fald – viser sig tydeligt på dette foto, der i 1966 blev taget af en forretningsmand under en rutine-rejse i det nordlige Mexico.

Mystisk genstand over FN-bygningen. New York 1963.

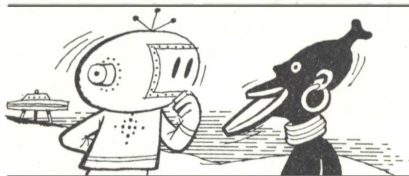

UFO-FOTOGRAFI (?), taget den 6. august 1965 af Frank Lucci i Beaver Falls, Penn(sylvani)a, USA.
(Probe, Vol. 4 – nr. 2).

☆

Efter sigende er dette et foto af en af de såkaldte »spøgelses-raketter«, der kort efter 2. verdenskrig sås på himlen over de skandinaviske lande. Dette foto blev i 1946 offentliggjort af London Daily Telegraph.
(Probe, Vol. 4 – nr. 2).

RAPPORT HJØRNET

Nyt fra rapportcentralen

Vi har i den forløbne tid modtaget i alt 23 rapporter, hvoraf de 21 er fra 1967. Bortset fra de rapporter, som er omtalt nærmere, har vi modtaget rapporter fra Orkdal, Sandnes, Skien og Rørvik i Norge. De danske fordelte sig på Hovborg, Nærum, Jægersborg, Nyborg, Slagelse, Hasle, Brændekilde, Bøgvad, Grenå, Nykøbing S., Svendborg og Hvidovre.

Desuden er der indkommet en del rapporter og avisartikler fra Norge og Midtsverige, der alle omhandler et himmelfænomen, der fandt sted den 12. september kl. ca. 2200-2215. Fænomenet blev omtalt meget udførligt i dele af den norske og svenske presse. Det man så, var et lyspunkt, der voksede, indtil det havde fuldmånestørrelse. Så fik det en grønlig ring omkring sig og umiddelbart efter kom en rød plet tilsyne i det gule. Dernæst blev pletten til en ring, der voksede og mistede sin farve, samtidig med at hele fænomenet i løbet af kort tid fik et diffust udseende, nærmest som en månebelyst cirrusky. Det samme gentog sig med få minutters mellemrum.

Det viste sig, at det kraftige himmelfænomen skyldtes raketter opsendt fra Andøya i Nordnorge. I en højde varierende mellem 220 og 360 km, blev der sluppet barium ud af raketterne, hvilket forårsagede ovennævnte effekt. Disse raketopsendelser foregår med uregelmæssige mellemrum og formålet med dem er at kortlægge de elektriske felter i ionosfæren og magnetosfæren. Iflg. blandt andre Dr. Lüst fra Max Planck-institutet i München, kan fotografering af drivende bariumskyer kortlægge de elektriske felter med 80 % nøjagtighed.

SUFOI modtog også nogle rapporter og avisudklip fra den 27. september, hvor et stærkt lysende, blåt legeme med stor hastighed fløj over himlen med kurs NØ-SV kl. ca. 1855. Det blev iagttaget samtidig fra store dele af landet. Vi har ikke fået så mange rapporter, at man

kan beregne noget om højde og hastighed, men på basis af de foreliggende oplysninger, taler sandsynligheden for, at vi har været vidne til en meteorundergang. *ej*

UFO over Båstad i Østfold.

Den følgende observation fandt sted under efterårspløjningen sidste år. Herr Hans T. Baastad beretter: „Jeg var ute og pløyet på min fars bondegård, da jeg så opp fra traktorkjøringen og fikk øye på en rød og gul sigarformet gjenstand over en ås. Den smalnet av bakover og hadde en rød ildhale etter seg. Halen var lenger enn objektet. Da jeg i en liten stund hade iakktatt „tingen“, ble jeg blendet av lyset, slik at jeg måtte se bort. Men selv om lyset blendet meg, ble ikke traktoren eller marken opplyst. Jeg hørte nå en kraftig pipende lyd, som kom liksom pulsslag. Grepet av pannik kjørte jeg hjem til gården og fortalte mine foreldre om hendelsen, mens objektet forsvant ned bakk en skogdekket ås“. Observatøren beregner objektets størrelse til ca. fem meter i diameter, dets hastighet til blot 15-20 km/t. Afstanden til genstanden skønnes at have været ca. 175 meter.

Lignende observation over Nordheim.

En observation, der har nogen lighed med ovennævnte, fandt sted den 9. februar i år ved Nordheim nær Kristianssund N. Landmand A.B. har fortalt følgende: „Kl. var 2330 og jeg var på veg hjem, da jeg ble overrasket av en sigarlignende ting ca. 30 meter til venstre for mig. Hele gjenstanden hade en størrelse på 6-7 meter. Forrest var det en grå masse på ca. 1 meter, dernæst det røde objekt, der hade flat bund og hvelvet overdel. Der var to langsgående, blå striper i det røde. Bak objektet kom en kraftig, rødlig hale på ca. fire meters lengde. Lyset fra bakpartiet virket først som et vejr-

fænomen, og da jeg gikk rett under en telefonlinje, kastet jeg meg ned. Da jeg senere fikk se tingesten klart og tydeligt, ble jeg fullstendig i villrede om, hva det måtte være. Senere ble jeg klar over, at det måtte være en gjenstand ført av levende vesener. Det fløy lavt og lydløst med en hastighet av 20-30 km/t og forsvant mot nord".

ej

UFO lavede radiostøj.

Herr N.N. fra Skjelvik var ude for følgende oplevelse i april måned i år. Han kom kørende på hovedvej E18. Det var om formiddagen, og klokken var 1015. N.N. var på vej fra Rørholt til Porsgrunn, da VHF-radioen i bilen blev helt tosset. Den susede og støjede, og selvom squelchen blev skruet i bund, hjalp det ikke. Da N.N. kom til at se i bakspejlet, fik han øje på et ovalt, orangerødt objekt, der fulgte efter bilen i en afstand anslået til 600-700 meter. Objektet var tokronestort i udstrakt arm, og det afgav et konstant lys af middel styrke. Objektet fulgte bilen gennem fem minutter, medens den kørte med omkring 60 km/t. Det forsvandt af syne, da observatøren svingede ind i vejtunnelen ved Stathelle. Samtidig forsvandt radiostøjen. Radioen i bilen opererer på ca. 80 mc/s.

Cigar over Kolding.

„Min kone og jeg kom hjem den 14. juni kl. 0020. Jeg skulle lige lufte min hund, inden vi skulle sove og så da i vestlig retning en cigarformet genstand, der lyste kraftigt orangerødt. Cigaren befandt sig i vandret stilling til at begynde med, men efter 7-8 minutters forløb drejede den sig og stod nu på den orangerødede „hale“ eller „udstødning“, som den havde bagest (den stod altså lodret). Jeg tilkaldte min kone og ringede til en af mine venner, som bor et stykke herfra, og de så begge objektet. Efter 15 minutters observation aftog cigarformen, og objektet svandt ind til størrelse som en tennisbold og slukkedes. Jeg mener, det skyldtes, at den tog kurs vestpå“.

ej

Undervandsufo – eller hvad?

Familien Ormseth hyggede sig ved bredden af Bjøringsvatnet i Aure i Norge. Det var en dag i juli, og vejret var varmt, stille, og letskyet og Bjøringsvatnet lå blank som et spejl. Da klokken var ca. 1900, hørte man en svag susen i luften, nærmest som var det begyndt at lufte lidt. Da man så op, fik man imidlertid øje på en mørk, grå fly-lignende genstand, som

havde kurs mod fjeldet på den anden side af søen. Genstanden havde en cigarformet krop, med en afstumpet snude og spids bagtil. Midt på kroppen sad to korte, brede vinger. Der var ingen side- eller højderor at se. Objektet tabte fart samtidig med at det tabte højde. Da det var i nærheden af fjeldtoppen på den anden side af søen, foretog det et sving på omkring 270°. Det svingede, som fly normalt gør, nemlig ved at lægge sig på højkant i svinget. Genstanden kom tilbage over vandet på den anden side, medens det stadig tabte højde. Dernæst landede det på vandet, gled et stykke hen over vandoverfladen og efterlod sig en kort skumstribе. Så dykkede det ned i vandet omkring 30 meter fra land og kom ikke mere til syne. Observatorerne anslog objektets størrelse til at være 1-1½ meter mellem vingespidserne.

Familien Ormseth meldte senere det passerende til militæret, der var meget interesseret. Man foretog flere undersøgelser på landingsstedet, bl.a. ved hjælp af helikopter og frømand. Aktionen, der blev ledet af major Asmund Nielsen fra Ørland Flystasjon, gav imidlertid intet resultat. Det skal nævnes, at vanddybden er temmelig stor i søen.

Det er derfor et åbent spørgsmål, hvad der er set. Der er sikkert ingen tvivl om, at det norske flyvevåben har troet, at objektet har været en drone, d.v.s. et førerløst luftfartøj – hvis de altså ikke har haft den ubekræftede ufo-landing på Spitzbergen i tankerne. Droner kan benyttes til mange ting lige fra skydemål til luftrekognoscering, i.e. spionage.

Om der har været tale om en drone eller ej, er umuligt at sige. Det står imidlertid klart, at om det var en drone, så har det ikke været nogen konventionel model, idet der jo ikke – såvidt man kunne se – var højde- eller sideror på genstanden. Genstandens kurs er ikke noget bevis for ufo-teorien. Et lille svævefly, der var rigtigt afbalanceret, kunne godt tænkes at opføre sig som angivet, alt afhængig af de rådende termikforhold på stedet.

Indtil videre er der altså flere forskellige muligheder at vælge imellem. Hvad der er den mest sandsynlige løsning, skal jeg vogte mig for at gisne om, men foreløbig må man nok kalde genstanden for uidentificeret.

ej

Endnu en »sæbeboble-rapport«.

„Jeg stod og ventede på linie 150 på Frederiksundsvej mellem Husum og Herlev med front mod Herlev. Tilfældigt ser jeg ind mod fortovet, og ca. 3 meter fra mig på fortovet ruller

en „sæbeboble“ imod mig. Den ruller over cyklestien, hen forbi mig og ligger stille foran mig. Jeg har altid godt kunne lide sæbebobler (de er så pæne), men der var et eller andet galt med denne“.

„Da den havde ligget stille et øjeblik, fortsatte den ud over kørebanen. Jeg ventede på, at den skulle briste, men det passede den åbenbart ikke. Så kom der nogle biler, og den gjorde det eneste rigtige, idet den svævede op til 3-4 meters højde. Da faren var overstået, dalede den lidt ned igen. Da gik der en præs op for mig, især da jeg så, at den gentog sit kunststykke med at gå op i 3-4 meters højde, for derefter igen at dale til omkring een meters højde. Der blev den stående stille i luften, til trods for, at der blæste en svag brise. Da den havde stået stille i 4-6 sekunder, steg den lige til vejrs. Det gik stærkt, og vinden drev den ikke ud af kurs. Pludselig kunne jeg ikke se den mere“.

„Det slog mig på hjemvejen, at normale sæbebobler plejer at skinne lidt i forskellige farver, men denne var fuldkommen farveløs. Een ting er jeg ihvertfald overbevist om: Det var ikke en sæbeboble!“

ej

Interessant observation fra Odder.

Vi har modtaget rapport om en observation,

der fandt sted den 24. august kl. ca. 0300 om natten. Ægteparret O. Jacobsen var på vej i bil fra Torril mod Århus og befandt sig på den anden side af Odder, mellem Kysing Nor og Århus. Bedst som de kommer kørende, går bilens motor i stå, og bilen stopper. Alle forsøg på at starte den igen mislykkes. Alt lys i bilen var også væk. Da bilen stopper, får ægteparret øje på en flyvende genstand. Den lyste med et blændende blå lys, som en svejseflamme. Genstanden var omgivet af en orange farvet korona, havde en flad bund og en hvælvet overside. Fra bunden ragede to „antennor“ eller „støtteben“ ud. Objektet udsendte en fløjtetone. Ægteparret fortæller, at genstanden kom bagfra, d.v.s. havde samme kurs som dem selv. Genstanden forsvandt under stigning mod NNØ. Observatørerne anslår selv objektets størrelse til omkring 4-5 meter i diameter og dets hastighed til 2-300 km/t. Nærmeste afstand til objektet var vel 200 meter. Da genstanden var væk, startede bilen igen.

Fru Jacobsens ur gik i stå, og hun fik senere udslet på armen af uret. Herr Jacobsen fik et stykke tid efter observationen nogle mystiske små sår, som til trods for omhyggelig behandling havde svært ved at læges. Om de to sidstnævnte ting har været forårsaget af objektet, vides naturligvis ikke.

ej

UFO - NYT 1968

Så er det igen tid at tænke på fornyelse af abonnementet på UFO-NYT.

UFO-NYT vil i 1968 udkomme med 8 numre til en pris af 32 kr. for et abonnement. Trods prisforhøjelser på porto m.m. vil hvert nummer altså stadig kun koste 4 kr.

Hjælp vort regnskabskontor og vor ekspedition ved at forny abonnementet allerede nu.

UFO-NYT 1968. Pris 32 kr.

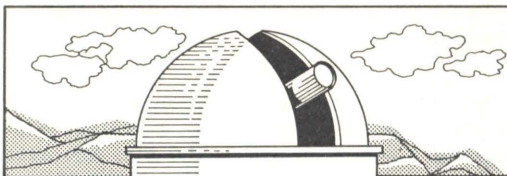
SUFOI REGNSKABSKONTOR

v. Irma Andersen

Borgmestervangen 8

8900 RANDERS

Postgiro 11 77 25

ASTRONOMI

Måne-analyse

„Det er en af menneskehedens største videnskabelige præstationer“, udtalte planetforskeren (planetologist) Donald Gauld fra NASA. Ved hjælp af Surveyor 5 havde mennesket rakt over et tomrum på 380.000 km, studeret Månens overflade og analyseret dens kemiske sammensætning. Analysen viste, at en del af Måneoverfladen har en slående lighed med Jordens overflade.

Surveyors alfa-partikel apparat fandt ud af, at det materiale, der var mest af, faktisk var det samme, som de basaltklipper, som man støder på overalt på Jorden. Månebasalten består – ligesom Jordbasalten – hovedsageligt af ilt (58 %) og silicium (18,5 %). Den indeholder også aluminium (6,5 %), jern-nikkel (5,5 %) samt spor af kulstof.

Surveyor 5's overbelastede TV-kamera, som har overført 18.006 billeder til Jorden (mere end Surveyor 1 og 3 tilsammen), bekræftede også tilstedeværelsen af nogle jernforbindelser. Man fotograferede støvlaget på en kraftig magnet, der var fastgjort til een af Surveyors landingspuder. Støvet var blevet slynget op ved lan-

dingen. Ved at sammenligne disse billeder med kontrolbilleder taget her på Jorden, hvor støv med et bestemt jernindhold var blevet spredt over en magnet, kunne forskerne fastslå tilstedeværelsen af jernforbindelser.

Det må imidlertid indrømmes, at Surveyors opdagelser er baseret på et meget lille prøve-materiale. Rumfartøjets alfa-partikel apparat dækkede kun et areal på 25 cm² og gik ikke mere end 0,025 mm i dybden. Det er muligt, at Månens bjergegne har en anden kemisk sammensætning end Stilhedens Hav, hvor Surveyor blev bragt til landing. Men det må også tilføjes, at forskerne er af den mening, at Surveyors resultater er typiske for sammensætningen af overfladen i de såkaldte Månehave.

Resultaterne har støttet teorien om, at Stilhedens Hav er blevet dannet af udstømmende lava. Mange videnskabsmænd mener, at sådanne lavastrømme kun kan stamme fra det indre af Månen, som var – eller er – varm og smeltet. Måneoverfladens lighed med jordoverfladen støtter også teorien om, at Månen og Jorden engang var dele af den samme kosmiske sky af stoffer på et tidspunkt, da solsystemet var ungt.

TIME, 6. oktober 67.

ej

Eksploderende stjerne ✨

Oregons universitets nye 24 tommers teleskop på Pine Mountain i statens østlige del har i sine første uger beskæftiget sig en del med „Alcock Nova“.

En nova er en eksploderende stjerne.

Ekspllosionen blev først set i sommer af en engelsk amatør-astronom Alcock. Den fin-

des i stjernebilledet delfinen. For nogle måneder siden var den en svag stjerne med lysstyrke 12. Den kunne ikke ses med det blotte øje. I løbet af kort tid flammede den op til lysstyrke 5,5. Modsat andre novaer har den bevarer denne lysstyrke en tid lang.

Alcock Nova er den næst-

største, der er forekommet i de sidste ti år.

Historiens berømteste nova er formentlig „Tycho stjerne“ – opkaldt efter den danske astronom Tycho Brahe – i 1572. Den flammede op til den var lige så lysende klar som selveste Venus. Blot et halvt år efter kunne den ikke mere ses med det blotte øje.

Jyllandsposten,
8. oktober 1967.

LIV PÅ MARS

Curtis Fuller

Det ser ud til, at vore videnskabsmænd ikke ved så meget om Mars og Venus, som vi troede, de gjorde. Alle de negative udtalelser efter vore rumfartøjers passager af Mars og Venus, bliver nu i det mindste delvis taget op til fornyet overvejelse. Måske er der liv dér, trods påvisninger af, at det er „umuligt“, forlyder det.

Lad os først se på Mars. Efter Mariner IV-billederne i 1965 viste en måne-lignende overflade uden beviser på erosion af strømmende vand, udtaltes det, at liv virkelig var usandsynligt. Ved en konference på instituttet for rumstudier af NASA i New York sidste februar, blev der imidlertid diskuteret nye beviser.

Skønt Mars ikke har dale udhulet af vand, er kraterrandene forbavsende nok eroderede. Væggene har lette hældninger, og Dr. Bruce C. Murray fra Caltech rapporterer, at de øjensynligt er blevet nedbrudt, og at kraterbundene er blevet fyldt op med tusinder af fod materiale. Mars' luft er så tynd, at vind dér sandsynligvis ikke kunne forårsage en sådan erosion, undtagen med hastigheder på hundredvis af miles i timen. Men en vekslende optøning og frysning af materiale, der indeholder vand, kunne forårsage en sådan erosion. Således antages det, at der kan være vand under Mars' overflade.

Derpå er der den observation, at Mars' atmosfære indeholder methan. Mars-atmosfærens kemi synes at være således, at methan kun kan have et kort liv. Derfor, hvis methan er til stede, må det frembringes kontinuerligt. På Jorden gøres dette af anerobe bakterier, der producerer sådan noget som sumpgas ved at bringe planter i forrådnelse. Hvis methan produceres på Mars, kan der måske også være rådende vegetation dér.

Det samme hovedargument gælder for tilstedeværelsen af kuldioxid på Mars. Underforstået er, at ilt kontinuerligt kommer ind i atmosfæren – hvilket lader formode, at det produceres af planter. Hvis ny ilt ikke kontinuerligt blev ført ind i Mars-luften, ville kuldioviden dér for en stor del være omdannet til kulmonooxid.

Yderligere et par ord om Marskanalerne: Dr. Gerard de Vaucouleurs fra Texas Universitet har indkopieret Mariner IV-fotografier fra samme region på Mars på en sådan måde, at den slørende effekt af Mars-atmosfæren elimineres. Det, der kommer til syne, er en lang, lige linie, kendt af astronomer som Pyriphlegethon. Beviset på eksistensen af denne kanal beviser na-

turligvis ikke, at den blev lavet af intelligente væsener.

☆

Og nu videre til Venus. Nogenlunde samme situation gør sig gældende her. Instrumentmålinger af Venus, inclusive de, der blev foretaget af Mariner II i 1962, lader formode, at Venus' overfladetemperatur er omkring 800° Fahrenheit.

Disse målinger bliver nu betvivlet af videnskabsmænd, der siger, at de kan være forårsaget af elektroniske udladninger fra planetens atmosfære. De kunne kun have lidt at gøre med overfladetemperaturer.

En anden fremført mening om Venus, der er blevet sat spørgsmålstegn ved, er, at den er fuldstændig dækket med et tæppe af skyer, der frembringer en „drivhuseffekt“ og lukker varmen inde.

Men nu, hvor vi har taget fotografier af vor egen Jord fra rummet, får videnskabsmænd et lidt bedre perspektiv over, hvordan tingene ser ud „der ude fra“.

Et af vore rumfartøjer, der kredsedde 23.000 miles borte, tog af Jorden fotografier, der dækkede næsten hele dens skive. De viser ikke alene, at Jorden er ret meget dækket af skyer, men at der fra den afstand ikke er noget bevis for liv. Fotografierne viser, at Jordens overflade lejlighedsvis kan skimtes, hvis man kommer tæt nok på. Hvis det samme gælder for Venus, vil den såkaldte „drivhuseffekt“, der teoretisk forårsager al denne varme, måske ikke eksisterer. Og derfor vil varmen måske heller ikke eksistere.

Alt dette er rent gætteværk, men det samme er det gætteværk, der siger, at Venus er varm – i virkeligheden vil 800° smelte zink. Indtil vi ved en hel del mere, vil det fortsat være gætteværk, og det bør vi huske.

Som et resultat skriver Joseph L. Myler fra UPI, der har forsket dette særlige spørgsmål: „Hvis der er noget, videnskabsmænd ikke kan lide, er det at forsøge at bevise noget negativt. Så hvis man spurgte en astronom fra en anden verden, om Jorden kunne huse levende væsener, ville han formentlig give én et undvigende svar.

'Efter al sandsynlighed', ville han muligvis sige, 'kan den det ikke. Jordens ekstreme fugtighed ... dens overordentligt store temperaturudsving ... dens ekstreme tykke skydække ... alt taler mod eksistensen af liv, som vi kender det.'

Fate, juli 1967

/ Mog.

Vi fotograferede UFO'er

En almindeligvis rolig New England-borgers ophidselse ledte UFO-tilhængere på udforskning – og til håndgribelige resultater.

Af Joseph L. Ferriere.

☆

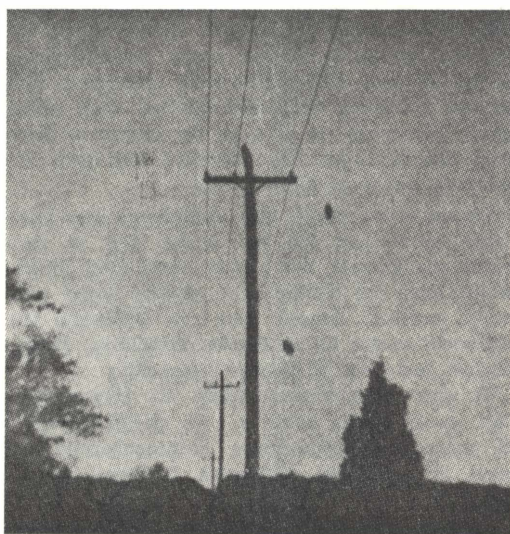
De første to uger i juli 1966 var omtrent de mest hektiske i hele min karriere som redaktør af UFO-magazinet Probe. Indbyggere i det sydlige New England rapporterer sædvanligvis enhver observation af mærkelige objekter i luften til mig, og i en to-ugers periode i juli modtog jeg flere rapporter fra det ret store Woonsocket-område på Rhode Island end i de foregående to måneder.

De fleste af henvendelserne beskrev klart oplyste ovale objekter, der manøvrerede over Woonsocket i de sene aften- eller tidlige morgentimer. Da jeg modtog gennemsnitlig syv

eller otte henvendelser om ugen fra rolige New England-indbyggere, gav jeg mig til at afmærke observationerne ind på et kort. Det blev snart klart, at en stor koncentration af UFO-aktivitet var centreret over den østlige del af byen. Fremherskende træk i denne del er højspændingsledninger, Pawtucket Reservoir og en vidt spredt befolkning (en meget lille befolknings-tæthed).

Søndag morgen den 24. juli ringede jeg til Harold A. Trudel, en Woonsocket-borger, der er stærkt interesseret i UFOer, og som har gjort meget hjælpearbejde for Probe. Jeg bad ham om at følge med mig til øst-Woonsocket for at undersøge området for beviser på UFO-landinger. Harold gik ind på det, og sagde, at han ville medbringe et kamera.

Vi tog af sted i Harolds bil og kørte til Elder Ballou Meeting House Road og parkerede bilen

borte fra vejen. Vi havde besluttet at gå til fods gennem et tæt bevokset areal, der, hvis Harold genkaldte sig sine barndoms-opdagelsesrejser korrekt, ville føre os til en mægtig lysning nær hoved-elektricitetsledningerne. Som det viste sig, havde han kun delvis ret, for da vi kom til noget, der virkelig var en stor lysning, var kraftledningerne, skønt de var talrige, ikke hovedledningerne.

Vi havde trasket omkring halvanden mile, og det var en varm dag, så vi besluttede at hvile, før vi fortsatte vores eftersøgning. Vi kontrollerede vore ure, idet vi satte os på en stor klippe. Den var 2,45 om eftermiddagen.

Omkring ti minutter senere gik vi udhvilede og afkølede ud mod kraftledningerne, idet vi så i alle retninger efter UFO-aktivitet. Vi var i en afstand af 150 til 200 fod fra elektricitetsledningerne, da mit øje fangede noget, der kom ned ovenfra og til venstre for os.

Jeg råbte til Harold, at han skulle gribe sit kamera og „skyde“ til venstre for sig. Han indstillede hurtigt på noget, der lignede en lille skive, der kom ned mod kraftledningerne i en vinkel på 45°, således hældende, at den fløj på kant (på samme måde som en rullende mønt). Jeg bedømte groft dens diameter som tre til fem fod (0,9-1,5 meter).

Da Harold rullede filmen frem, opdagede jeg en anden skive, af samme størrelse og form som den første, nærme sig fra den modsatte retning og i lavere højde. Jeg begyndte at løbe, idet jeg råbte til Harold, at han skulle følge med, og da vi nåede el-ledningerne, konvergerede de to skiver, og Harold tog et billede til. Nu loopede de to skiver *under* el-ledningerne og fór af sted med forfærdelig hastighed, idet de fløj parallelt med ledningerne, men opad, og de forsvandt ud af syne før endnu et fotografi kunne tages. Da skiverne fløj bort, beholdt de deres på-kant-stilling.

På nærmeste punkt kan objekterne ikke have været mere end 150 fod borte. Jeg så dem bedre end Harold, der havde travlt med sit kamera, men jeg kunne ikke skelne noget vedhæng, mærker, vinger eller rør. UFOerne var udformet meget lig en forstørrelseslinse, de var afgjort faste, og de lavede ingen støj.

Vi gav negativerne videre til Woonsocket Call, vores lokale avis, og i en særlig artikel i 22. august 1966-nummeret kommenterede Samuel S. Reynolds, Uxbridge Bureau-leder af Call:

„... Det første var et aftryk af snapshot-stør-

relse ... På det 2¼ × 2¼ (inches o.a.) negativ er fremtoningen af UFO ca. 1/8 inch fra spids til spids ...

Trudel tillod, at hans kamera blev undersøgt. Det er et simpelt snapshot apparat, der bruger 620-film, og som blev fremstillet af et Chicagofirma lige efter 2. verdenskrig. Det har udseende som et to-øjet spejlrefleks, men er i virkeligheden en modifikation af det simple box-kamera.

Lukkerhastigheden er langsom, omkring 1/30 til 1/50 sekund gennem en meget lille blændeåbning (through the front door to a small opening ...) Kameraet er sådan, at det ville være praktisk taget umuligt at „forfalske“ sådanne billeder med det ...

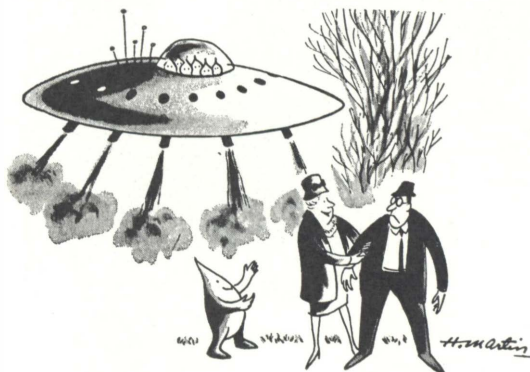
Det andet skud, det med de to UFOer, ... viste ingen større detaljer andet end kraftigere tegn på bevægelse. Det så ud til, at UFOerne er bag ved den nærmeste pæl, men meget nærmere den anden pæl.

Begge negativer, der nu er låst inde i en sikker opbevaringsbox med andre UFO-beviser fra Probe, viste ingen tegn på forfalskninger ...“

Samme uge Call bragte artiklen om vor observation og fotografierne, sagde Phillip D. Klass, senior redaktør af Aviation Week & Space Technology Magazine, at studier viser, at lysende kugler af ioniseret luft bliver frembragt af den elektriske corona, der viser sig om højspændingsledninger under særlige omstændigheder, og kan hjælpe med til at forklare mange observationer af UFOer om natten nær elektricitetsledninger. Men som Woonsocket Call spurgte i udgaven den 25. august 1966: „Vores var om dagen, makker. Hvad med det?“

Fate, marts 1967.

| *Mog.*

— Jo, kom nu, Herbert! Et par dage borte fra kontoret vil gøre dig til et helt nyt menneske!

Landmanden og UFO'et i Vest-Australien

En af den australske avis' tegnere har her skildret det natlige møde mellem Johnston og „tallerkenen“.

Peter Best.

„Jeg havde lige set på mit ur; klokken var 7 minutter i 12 (midnat), da jeg så, hvad jeg troede var det største stjerneskind, jeg nogensinde havde set; det gik lodret ned et par kilometer herfra – det var mindst 3 gange så stort som den største stjerne, jeg endnu havde set ...“

Sådan begynder en beretning fra en ung landmand i Vest-australien, der pludselig stod ansigt til ansigt med det utrolige, et flyvende fartøj, der tilsyneladende kom fra en anden verden. Det er en næsten utrolig historie, fortalt af en bomuldsfarmer, Philip Johnston, fra gården „Kununurra“ i Vest-australien; datoen for denne hændelse er den 14. august 1966.

Philip Johnston, der arbejdede i marken med en bulldozer om natten for at undgå den stærke varme og sol, havde netop taget en lille pause for at spise sit midnats-måltid, da han første gang så det kraftige lys. „Lyset var alt for stort til at være et stjerneskind. Det satte farten ned, da det kom nærmere jorden, og stoppede derefter. Det så ud til at have en stribe af røde lys efter sig, og disse slukkedes, da det stoppede; men det hvide lys vedblev at lyse. Jeg holdt mig på afstand med bulldozeren, for jeg var en smule forskrækket; jeg vidste jo ikke, hvad det var.

Lyset syntes at forsvinde bag en bakke, og jeg slukkede bulldozerens lys og satte mig ned med min mad. Men så så jeg atter lyset komme

langsomt op over bakken; det syntes at have kurs lige imod mig. Det blev kraftigere og kraftigere, som et svejselys, indtil jeg ikke mere kunne se på det. Da jeg så ned ad mig selv, syntes jeg at være oplyst af en slags måneskær, der oplyste mig og bulldozeren hele vejen rundt. Men Månen var slet ikke oppe.

Da blev jeg for alvor bange og havde mest lyst til at kravle ned under bulldozeren. (Pludselig) gik lyset ud, og fire røde søgelys blev ret-

tet mod mig og drejede derefter bort og over mod den næste gård. Lysene var ca. 12 meter fra hinanden.

Derefter kom det hvide lys igen, kraftigere end før; det oplyste hele marken som klart månelys, og det svævede ca. 200 meter borte i ca. 4-5 minutter.

Så hævede det sig langsomt, krængede over og rettede sig (atter) op, og jeg så 3 eller 4 sæt hvide kondensstriber komme ud fra det, og jeg så det tydeligt og klart mod den klare nattehimmel. Det var mindst dobbelt så langt som vores lade (shed) – 36-48 meter langt, men kun 1,8-2,4 meter højt, når man så det fra siden. Det trak sig langsomt bort, og derefter forsvandt det.

En halv time senere kom fartøjet tilbage; jeg så 3 røde lys og et svagt omrids, nærmest spøgelsesagtigt, ca. 180 meter oppe – samme højde, som vore sprøjte-fly flyver i. Det bevægede sig langsomt rundt i dalen, og endelig, omkring kl. 02, gik det nedovre i bjergene, ca. 9,6-11,2 km borte. En stribe af røde lys, og det kraftige hvide, lyste, så jeg tydeligt kunne se fartøjet. Det blev der næsten til daggrø, så forsvandt det“.

Dybt rystet over sin oplevelse kørte Johnston hjem og fortalte sin mor, fru Beverly Johnston, om det skete. Senere blev det rapporteret til politiet, og han troede, at dette var enden på dén affære.

Men den næste nat vendte fartøjet tilbage, og denne gang nærmere end før. Nu fortæller fru Beverly Johnston videre:

„Vi lå alle og sov, da vi hørte en hvinen af bremsen udenfor“, skriver hun. „Det var Philip. „Jeg har set rumskibet igen“, sagde han, „og jeg har fået ødelagt min finger“. Vi hoppede alle ud af sengene, fik fat i et (blitz)-kamera og stuede os sammen i bilerne. Philip havde fået neglen revet af, og jeg prøvede at ordne det med bind og hæfteplaster, mens vi med ca. 112 km i timen fór afsted hen over de ujævne veje. Ca. 10 km udenfor byen så vi et kraftigt hvidt lys i buskadset til venstre for vejen. Det kunne have været en traktor, der arbejdede om natten, så derfor standsede vi ikke, men kørte videre i retning af stedet, hvor Philip tidligere havde set tingesten. Men da vi nåede stedet, var der desværre ingenting at se. Skuffede kørte vi tilbage dertil, hvor vi havde set det hvide lys. Der var der heller ikke noget, kun buskads og ingen bomuldsmarker. Nogle venner var fulgt efter os i bil; de så også det hvide, kraftige lys, og een af dem sagde, hun så en del gulligt lys imellem det hvide. ...“

Philip forklarede: „Klokken ca. kvart i 12 var jeg på vej tilbage til byen, fordi jeg havde skåret min finger temmelig slemt på hakken og skulle forbindes. Jeg kørte vel ca. 48 km i timen, da jeg pludselig så det hvide lys komme imod mig en 400 meter borte. Det viste sig så pludseligt, at jeg blev temmelig forskrækket. Jeg tænkte, at det kunne være „tallerkenen“, så jeg standsede bilen og lyste mod den med min nye lygte, uden at stå ud af bilen. Den var nu kun ca. 100 meter fra mig, bevægede sig langsomt, og fulgte vejen parallelt. Jeg ved

ikke, hvad det var, der fik mig til at tænke sådan, men det så ud til, at den med overlæg holdt sig langt nede (nær jorden), som om den ville undgå at blive opdaget. Lygten oplyste den ganske godt. Den var mindst 48-54 meter lang og 2-2,4 meter høj, og af skinnende metal. Den bevægede sig helt lydløst og meget langsomt, da jeg først rettede lygten mod den; så slukkedes det bageste lys, der kom en svag susen, og den øgede farten til ca. 8 km i timen. Jeg blev ved med at belyse den med (lomme)lygten, hele vejen hen ad den; for den holdt sig temmelig længe i omkring 100 meters afstand fra mig. Jeg kunne se to døre, mange vinduer og noget, der så ud som en forrude eller et vindspejl. Efter nogen tids forløb kom der atter en susen fra den, og den bageste (lys)stråle blev en hel del kraftigere. Den øgede farten til omkring 24 km i timen, gled udenfor rækkevidde af min lygtes stråler, og forsvandt.

Det hele varede 3-4 minutter, tror jeg, men jeg var meget rystet over oplevelsen“.

Johnston rapporterede også denne observation til politiet, og den blev det lokale, hidsigt diskuterende, samtaleemne.

„Mange mennesker var skeptiske“, sagde fru Johnston. „De tænkte, det måske var svindel, og sagde det. Men en mængde andre var klar over, at det ikke var bluff. Og ikke så helt få kom frem i lyset og fortalte Philip, at også de havde set hvide lys og ting; men de havde været bange for at berette om det, da de frygtede at blive gjort til grin“.

„Sun Herald“, Sydney, New South Wales.
27. november 1966. / Wilsen.

UFO OVER VIETNAM

Chicago Tribune, 15. juni 1967. DA NANG, Sydvietnam. (AP).

Luftvåbnet er ved at undersøge rapporter om, at et UFO i søndags blev observeret nordvest for den store militær-base i Da Nang.

Luftvåbnet har ikke udfærdiget nogen rapport over hændelsen eller de fundne resultater, men informerede kilder oplyser, at mange tjenstgørende rapporterede at have set genstanden.

De fortalte, at den var cylindrisk og sølvfarvet, og at den var synlig i flere minutter.

To F-102 Delta-Dagger jets blev sendt op, men piloterne var ikke i stand til at lokalisere genstanden, udtalte vore kilder.

Journ. of the Canad. Aerial Phenom.

Invest. Comm., juli-august 1967/IOKj.

UFO observeret ved Alida

Jeg har aldrig været så forskrækket i mit liv, sagde Terry Loukes.

Onsdag, torsdag og fredag morgen i sidste uge, har en del mennesker iagttaget flyvende tallerkeners manøvrer i omegnen af Alida.

Terry Loukes, på tredje år kunststuderende fra Saskatchewan Universitet, Regina Campus, rapporterede til The Gazette, at han, sammen med en del andre mennesker, fulgte efter et objekt i sin bil og til fods og kun var ganske få hundrede meter fra objektet, da de hørte støj fra motoren. Det lød nærmest som støjen fra et barns legetøjstop, da det lettede og forsvandt i mørket.

Opdagelsen blev rapporteret til RCMP i Corn-duff af hr. Loukes, som udtalte: „Officeren, jeg talte med, ville ikke rigtig tro min historie, hvilket var forståeligt nok, da jeg sikkert ikke har virket helt sindsilgevægtig efter det mindre chok, jeg havde været ude for. Han sagde: „Jeg er instrueret fra RCMP om at høre nogle andre vidner, før vi tager stilling til sagen“. The Gazette kontaktede The RCMP, som var villige til at diskutere det skete, men gjorde opmærksom på, at de havde undersøgt rapporterne og forhørt nogle af vidnerne.

Den første opdagelse blev gjort omkring kl. 2 onsdag eftermiddag, da hr. Loukes, sammen med andre vidner, opdagede nogle lys på himlen og andre stående på marken. De forfulgte det med en bil, som havde lygterne tændt, og var kun omkring en halv mile fra det ene, som bevægede sig væk i det øjeblik, billygterne blev tændt. Da de havde mistet det ene af syne, gik de videre i deres søgen for eventuelt at finde andet, da en af pigerne, Ann og Lorna Fenwick, fik øje på et objekt, som tilsyneladende fulgte efter hr. Loukes bil.

På arbejdet, den følgende morgen, fortalte Loukes sine arbejdskammerater om sin observation. De reagerede temmelig mistroisk på oplysningerne, men to af dem, den enogtyveårige Norman Brouson, tredjeårs ingeniørstuderende fra Manitoba Universitetet og den attenårige Harry Reid, andet års studerende fra Carlton Universitetet i Ottawa, holdt med hr. Loukes og indrømmede nu, at de også havde været ude for UFO-mysterier.

Objektets form var ikke nem at bestemme i mørket, men det så ud til at være kugle-formet, sagde hr. Loukes. Det så ud til at stå på tre ben (i en vandblå farve), i ca. 1½ telefonpæls

højde, et hvidt lys i næsen og et rubinrødt, glødende lys i bunden. En anden type så ud til at være indkapslet i en form med et rødt lys foran og med mulighed for at fastgøre sig til kugleformede objekt, hvilket det var i færd med, medens det gav en klingende lyd fra sig, sagde hr. Loukes.

Det tredje objekt, som blev set i det flakkende lys fra en flagermuslygte, var kegleformet med et klart skinnende lys på toppen.

På en af markerne, hvor hr. Loukes og hans to ledsagere, Brouson og Reid, gik til fods, så de fem objekter på samme tid. De holdt øje med dem i nogen tid, og tændte så en lomme-lygte, de havde medbragt, og et af objekterne fangede de tre mænd i et hav af skærende lys, som lyste stedet op i en omkreds af omkring 10 fod, før det slukkedes igen.

Da de var kommet væk fra deres bil, ringede hr. Loukes og hans to ledsagere til en nærliggende gård for at bede om assistance. Fruen i huset var alene hjemme, men havde set de mystiske lys og ringede derfor til en nabo og bad ham om at komme over til hende. Da de tre mænd fik øje på forlygterne på naboens bil, som nærmede sig, så de et af objekterne passere over bilen, hvorefter det slukkede lyset og forsvandt, rapporterede hr. Loukes.

„Jeg tror ikke, De skal sætte dette i avisen“, sagde Terry Loukes, „folk vil straks tro, at jeg er skrupskør, fordi de ikke selv har set noget lignende, men jeg så dem og det samme gjorde disse mennesker“.

Dan Boyes fra The Gazette's stab, bevidnede lyset og sagde: „Jeg så adskillige lys udstråle fra midten af marken, de bevægede sig omkring med varierende lysintensitet, ikke ulig den fosforiserende kølvandsstribe fra skibe på havet. Jeg så tre stærke lys, hvilket jeg formodede måtte være forlygterne på forbikørende biler på en vej; jeg må dog indrømme, at ly-sene syntes at bevæge sig opad og forsvinde i luften mindre end en mile herfra.

Senere undersøgelser på stedet godtgjorde, at der ikke fandtes en vej i umiddelbar nærhed af stedet, hvorpå biler kunne køre forbi. Der er sandsynligvis en naturlig forklaring på fænomenet, men jeg forstår det stadig ikke“.

(The Gazette Carnduff Post-News d. 25. August 1966, credit.

Saucer Space and Science no. 45/66. E. M.

»Lys« efterlader afbrændt, cirkulær plet

Fra vor korrespondent.

Tidligt i november kom vi ud for en usædvanlig oplevelse ca. 50 km nordøst herfra. En telefonopringning fra en slægtning kaldte os til en svedet plet i buskadset på en nabos ejendom.

Under undersøgelserne den følgende lørdag fandt vi frem til disse detaljer:

Tidligt i maj observerede naboen i skovene i den fjerneste ende af hans ejendom et lys, men affærdigede det som en slags refleks, og ofrede det ikke mere opmærksomhed, men kørte hjem. Noget senere, da han så ud af vinduet, så han, at lyset nu stod stille over trætoppene, hvorpå det kort efter forsvandt vestpå.

Da han ca. 2 uger senere spadserede i det område, hvor lyset var set, blev han på sin vandrings opmærksom på en nærmest cirkelrund krans ca. 1 meter dyb og omkring 35 fod = 10,985 meter i diameter. Det runde område var synligt afsvedet, og der voksede intet i denne ring-krans. I midten af ringen og udenfor

samme, havde der vokset græs, mos og buskads. Nogle sumak-træer i det runde område var trykket til jorden i urets retning, som om en enorm kraft havde presset dem ned.

Naboen begyndte nu at søge efter en forklaring på det mærke, som lyset eller UFOet havde lavet 2 uger tidligere.

Han kom til det resultat, at objektet måtte have svævet over suma-træerne i midten af ringen, så de derfor var ubeskadigede. Lyset må have svævet ca. 12 fod = 3,658 meter over grunden. Grunden lå på en skråning, den højeste part var svedet mere end laveste part, så UFOet må have svævet horisontalt, før det landede.

Deres korrespondent undersøgte stedet med Billy Kay, og der blev taget 3 fotos af den brændte cirkel. Vidnernes navne og stedets placering tilbageholdes af særlige grunde.

Saucers Space and Science 45/66.

Erik Madsen.

NU: Heftet om *Trinidad-observationerne!*

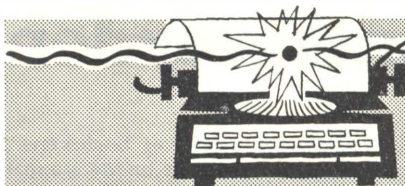
Her er for første gang på dansk den fuldstændige beretning om den sensationelle tallerken-observation over Trinidad-øen den 16. januar 1958. Denne værdifulde og detaljerede rapport giver os alle enkelthederne: den »utilsigtede« offentliggørelse af de fire autentiske UFO-fotos; myndighedernes modstand mod offentliggørelsen; den brasilianske præsidents afgørende rolle i sagen; udtalelserne fra flåde-ministeriet; øvrige vigtige UFO-observationer i området; DEN OFFICIELLE BRASILIANISKE ANERKENDELSE AF UFO-FOTOGRAFIERNES ÆGTHED!

Hele beretningen, MED de fire »skudsikre« UFO-fotos, er nu udsendt i særhefte på 32 sider. Prisen er kun kr. 3,00 incl. porto.

Det er et uvurderligt dokument for alle UFO-interessererede. Køb det NU – De kan nå at overbevise mange inden nytår!

Bestilling:

SUFOI REGNSKABSKONTOR
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8,
8900 – Randers
Postgiro 11 77 25

PLUK *fra* PRESSEN

Månen ingen død planet

Blev muligvis revet løs fra Jorden for millioner af år siden.

Fra vor korrespondent.

WASHINGTON, LØRDAG AFTEN.

Månen og Jorden er lavet af det samme materiale. Videnskabsmænd, som har foretaget de første kemiske analyser af et himmellegeme, nåede i dag til denne forsigtige og velunderbyggede konklusion.

Videnskabsmændene hævdede, at Månen har været og sandsynligvis stadig er varm som følge af vulkansk virksomhed. Dette strider mod den tidligere populære opfattelse, at Månen er en død planet, meget ældre end Jorden.

En af videnskabsmændene gjorde sig endog til talsmand for den teori der går ud på, at Månen oprindeligt var et kolossalt stykke af Jorden, der blev revet løs for millioner af år siden, idet han hævdede, at de data, man har modtaget fra rumfartøjet Surveyor 5, støtter en sådan teori.

Surveyor's analyser af måneoverfladen på det område, hvor den landede, viser materiale, der har en slående lighed med det, man har fundet på Snake River sletten, Columbia River plateauet, Hawai-øerne og på Island.

The New York Times News Service.

Berlingske Tidende,
1. oktober 1967.

Eneste rimelige teori:

Dræbt af besætning på flyvende tallerken

Alamosa, Colorado, mandag.

Hesten Snippy er blevet obduceret af en af de bedst kendte patologer fra Denver, og et mysterium er om muligt blevet endnu dybere. Den eneste rimelige teori går ud på, at Snippy er blevet dræbt af besætningen på en »flyvende tallerken«.

Patologen fandt hestens underliv, kranie og rygrad totalt tomme – men der var intet tegn på, at hestens lig var blevet åbnet. Patologen kunne ikke give nogen rimelig forklaring på, hvor hestens indvolde var blevet af, eller på, hvorfor både hjerne og rygmarg var forsvundet

til sidste dråbe vædske. Alt kød fra hoved og hals var forsvundet, og disse knogler var rene.

Det fastslås, at hesten ikke er blevet ramt af et lyn, der er den forklaring, der officielt er blevet godkendt. Mysteriet begyndte, da den treårige vallak ikke vendte hjem den 7. september. To dage senere blev liget fundet kun 400 meter fra en ranch.

Tæt ved findestedet fandt man flere steder på indtil 23 meter i diameter, hvor krat-skoven var knust. 100 meter fra hesten fandt man spor af udblæsningsgas.

Der, hvor det mystiske fartøj formentlig er landet, har man i jorden fundet 6 huller, der målte to tommer i diameter, og var fire tommer dybe. Geigertællere viste en meget stor radioaktivitet i området.

En undersøgelseskommis-sion har beslaglagt dele af hesten, samt et „redskab“, der blev fundet af hestens ejerinde, mrs. Lewis, den 16. september.

Det var tilsolet med hestehår, men da hun forsøgte at viske dem af, blev hun forbrændt, og hun kunne først slukke branden, da hun vaskede hænder. (AP).

Jyllands-Posten,
10. oktober 1967.

»Tingen« fra en annen verden

**Dykking etter mystisk gjenstand ved Røros. –
»Lyd som av flere jet-fly«.**

Privattelegram til Dagbladet.

RØRÅS i dag.

Spørsmålet om vår klode får besøk av fornuftsvesener ute fra verdensrommet er fortsatt like ubesvart etter at froskemenn fra undervannsklubben „Nautilus“ i Trondheim siste helg har lett etter en nedstyrtet gjenstand i Djupsjøen om lag 10 kilometer øst for Rørås lans riksveien til Sverige.

Det ble dukket både lørdag og søndag, og lørdag kveld mente froskemennene at de hadde lokalisert et eller annet i den ellers gjørmete bunnen. Men tydeligere undersøkelser søndag formiddag viste, at det dreide seg om et hardere parti av leire mens en på begge sider kunne kjøre hele armen ned i uten å møte motstand. I går kveld ble letingsarbeidet foreløbig innstilt, men formannen i den lokale UFO-foreningen i Trondheim, salgssjef Tormod Hagen, sier til Fjelljom at lokaliseringsarbeidet vil bli gjenopptatt kommende lørdag og eventuelt søndag. Personlig er han overbevist om, at en UFO gikk ned i Djupsjøen i august for 20 år siden.

– Men, sier han, den kan ha løst seg opp eller også ha lettet igjen. Alt dette har hendt tidligere.

Bak denne eiendommelige ettersøkningen går en underlig opplevelse gårdbruker og tidligere ordfører Bernhard Sollie forteller han hadde mens han drev slåttonn på setereiendommen „Haslevvollen“ i begynnelsen av august 1947. Sammen med en slåttekar var han i ferd med å slipe redskapen ved 7-tida om morgenen da en gjenstand plutselig dukket opp over åskammen like bak dem og krøp tett over hustakene mot en liten holme 3-400 meter fra land. Her gjorde plutselig gjenstanden rett vinkel og gikk i sjøen et par hundrede meter fra holmen. Den holdt seg flytende en stund, men forsvant til slutt i vannet. Det fantes ikke båt i nærheten, og karene var derfor avskåret fra å undersøke gjenstanden, men hendelsen skaket dem kraftig opp.

Bernhard Sollies hustru var på kjøkkenet da dette fant sted, men hun hørte en „lyd som av

flere jetfly, bare dypere, rett over hustakene“. Lyden var så kraftig at hun nær hadde sluppet det hun hadde i hendene.

Denne historien fikk hvile i mange år inntil den kom UFO-foreningen i Trondheim for øre, og blant medlemmeen her hersker ingen tvil om at det var en UFO med besøk fra verdensrommet som gikk ned i Djupsjøen denne morgenen for omtrent nøyaktig 20 år siden.

Den nystartede klubben „Nautilus“ fikk greie på at UFO-foreningen var interessert i å få undersøkt bunnen, og lørdag morgen kom froskemennene Even Bjelland, Kjell Duna og Arne Skogø til Bakkevollen sammen med salgssjef Tormod Hagen. Bernhard Sollie selv viste dem stedet han så gjenstanden gå i sjøen, om lag 400 meter fra land og det ble satt i gang en undersøkning. Dybden i sjøen er om lag 15 meter på dette stedet, men bunnforholdene er svært vanskelige med tykt gjørmelag.

Froskemennene har sin egen teori om hva Bernhard Sollie kan ha sett, og deres konklusjon er noe mer jordnær enn UFO-foreningens, men de akter likevel å fortsette dykkingen.

Dagbladet,
28. august 1967.

☆

„Hurtigt folkens ...! – Vor broder må være i nærheden, – der kom et tydeligt smask herindefra“.

Psykolog sat ind i mysteriet om den tomme best

Alamosa, torsdag.

Atomfysikeren Frederick Ayer, der på det amerikanske luftvåbens og Colorado universitets vegne undersøger mysteriet om hesten „Snippy“, der formentlig blev spist af besættningen på en flyvende tallerken (ufo), har fået forstærkning af dr. Robert O. Adams, der er professor i veterinærvidenskab ved samme universitet, og psykologen James Wadsworth samstedts fra.

Trekløveret er draget ud på den øde prærie for at udsperge vidner til ufo-flyvninger, idet netop San Luis-dalen ligefrem har vist sig at være en tumleplads for disse ejendommelige fartøjer. Folk på egnen hævder, at de oftere ser ufoer på himlen end deres naboer på jorden. Politiet har fra det sydlige og sydvestlige Colorado i den sidste tid modtaget flere indberetninger om besynderlige begivenheder, deriblandt om en ufo-eksplosion i luften.

Visse kontakter hævdes opnået mellem ufoer og denne klodes befolkning. Mrs. Charles Blun-

dell i Pagosa Spring havde besøg af en mand med en sygelig grønlig ansigtsfarve i sin souvenir-butik. Han ville købe et billede af en ufo, som fru Blundell havde malet efter et møde i ørkenen.

Han lovede at tilvejebringe de jordiske penge og vende tilbage om nogle dage og kørte bort i en bil med Arizona-plader. Wadsworth har selv flere gange haft besøg af en mand på universitetet, som lovede at arrangere et møde med ufo-besættninger, eller en ufo-landing. Han kaldte sig „sir Salvador fra det tredje universum“ eller „mr. Dixon fra andet universum“.

Hesten „Snippy“ blev fundet for en måned siden på et sted, der var stærkt radioaktivt, og hvor kratskoven var knust, ligesom der var spor af udblæsningsgas på jorden. Hestens hoved og hals var rensat for kød. Hjernen, rygmærven og samtlige indvolde manglede, skønt der ikke var noget indsnit i hestens krop. (AP).

Jyllandsposten,
13. oktober 1967.

Intelligente væsener i verdensrummet

To amerikanske astronomer, professor ?denek Kopal og professor Josel Allen Hynek, erklærede tirsdag under en pressekonference i forbindelse med en videnskabelig kongres i Prag, at der – efter deres mening – eksisterer intelligente væsener i verdensrummet. Det er blot svært at komme i kontakt med dem. 10 procent af rapporterne om flyvende tallerkener kan ikke forklares, sagde professor Hynek.

Morsø Folkeblad,
4. september 1967.

★ ★

En filosof er en person, som ved præcis, hvad man skal gøre ... indtil det sker for ham selv.

Man må have tillid til folk. De fleste er ærlige, og selv når de ikke er det, så er det alligevel billigere at stole på dem.

C. Northcote Parkinson,
forfatter af Parkinsons lov.

★

Hellere en klog tåbe end en tåbelig klog.

★

Når først der kæmpes for en løsning, er det for det meste for sent med en løsning.

Friedrich Dürrenmatt, schweizisk forfatter.

★

Det er ikke fysikernes skyld, at der altid bliver bomber ud af deres geniale ideer.

Robert Oppenheimer, amerikansk atomfysiker.

»Landbrug« i det ydre rum

Botaniker søger svar på kommende dilemma: andre planeters atmosfærer er fjendtlige mod ilt-krævende jordiske planter.

Af William D. Hartley.

Uddrag med tilladelse af WALL STREET JOURNAL den 5. maj 1966.

☆

Han er umiskendelig en jordens mand – men Sanford Siegels mark er en laboratoriebank, hans høst støttes af midler fra the National Aeronautics and Space Administration (NASA), og hans årlige udbytte kunne ikke fylde en kurv til en skæppe.

Men den 37 år gamle botaniker fra Tarrytown i New York, høster en rekordhøst af erfaring om planters forbavsende tilpasningsevne til barske, fremmede livsbetingelser. Hans aktivitet i Union Carbide Corporation's Forskningsinstitut vil måske radikalt ændre landbrug i fremtiden.

Mr. Siegels arbejde er et bredt studie over, hvordan planter reagerer og tilpasser sig til unormale forhold. Han har nedfrosset dem, ladet dem mangle ilt, forsøgt at få dem til at gro i en ammoniak-holdig atmosfære, og drevet dem frem i saltvand. Utrolig mange har overlevet og formeret sig under nogle af disse forhold. I få tilfælde har de vokset sig bedre og mere nærende.

Hans arbejde støttes delvis af en 60.000 dollars bevilling fra NASA, der har mere end teoretisk interesse i planters tilpasningsevne.

„Hvis vi skal udforske andre planeter og se efter mulige former for liv, ønsker vi at vide på forhånd, hvilke slags organismer, der muligvis kunne overleve i det miljø“, siger Joseph Saunders, fungerende chef for forskning vedrørende miljøbestemt biologi for NASA.

Derfor har mr. Siegel efterlignet Mars' atmosfære i sit laboratorium og forsøgt at lokke jordiske planter til at gro i den.

De, der er bedst egnede til at overleve, kan give NASA spor om, hvad slags liv, der kunne findes, når det lykkes et rumfartøj at lande på den røde planet. Sådan forhåndsviden vil også gøre det lettere at udforme udstyr egnet til eftersøgning efter disse former for liv. Rumrejsefartøjer vil medbringe sådant grej, når de i 1973 og 1975 forsøger landinger på Mars.

Mr. Siegel udfører nogle af disse eksperimenter i sin Mars Simulator, et kammer, der så tæt som muligt efterligner Mars-atmosfæren – mindre end $\frac{1}{10}$ % ilt og resten kvælstof og kuldioxid. (Jordens atmosfære har ca. 21 % ilt). I simulatoren har mr. Siegel fået en peruviansk æblekaktus til at vokse i 300 dage. Fyrre- og cedertræer har overlevet i tre måneder.

Mest imponerende var imidlertid en nordafrikansk busk: haworthia. En af dem levede kun en måned, men en dag så mr. Siegel tre små skud bryde jorden nær den døde plante. Den døende haworthia havde sendt rodskud op gennem jorden. De nye planter levede og blomstrede i Mars-klimaet, indtil eksperimentet sluttede to måneder senere. På den tid blev de udplantet på et sted uden for laboratoriet, hvor de voksede op i fuld størrelse.

Botanikeren har præsteret lignende forbavsende resultater med planter, der voksede i kun 10 % ilt – en mængde 100 gange så stor som fundet på Mars, men stadig mindre end halvdelen af mængden i jordens atmosfære. Turnips og radiser spirede og voksede for eksempel fire gange hurtigere end planter, der ikke var blevet fuldstændig „ilt-sultet“.

Mr. Siegel har bevis på, at reduktion af ilttilførselen kan forbedre nogle planter. Asparges-elskere vil have glæde af at høre, at plan-

ter, der har groet i 10 % ilt, har skøre stengler. Planter vokser sig også mere løvrige ved reduceret ilttilførsel, hvilket indebærer mulighed for forøget afgrøde for avlere af salat og spinat. (Mr. Siegel tænker sig mægtige marker dækket med plastic, i hvilken iltindholdet kunne kontrolleres).

En anden vigtig sideordnet effekt af dyrkning ved lidt ilt, er en stædig modstandskraft ved nedfrysning. Mr. Siegel stillede en dværgpalme i 1 % ilt og udsatte den for et stejlt temperaturfald – fra 65 grader over nul til 5 under, inden for en periode af 24 timer, en forandring, der ville dræbe en normalt dyrket palme inden for en dag. Men dværgeren fortsatte med at leve i 15 dage.

Union Carbide-forskeren har endog prøvet at drive planter frem helt uden ilt. I et eksperiment med sæden fra 200 planter, fik han 20 % til at spire i denne frastødende atmosfære. Og for nylig fik mr. Siegel til sin forbavselse succes med at få løgfrø til at spire i et miljø af ren ammoniak. Han håber nu at sammenligne genetisk materiale i spirerne med det fra løg, der har vokset normalt, for at se hvilke forandringer, der er dukket op.

Botanikeren har også haft succes med at få mange planter til at gro i havvand. Han fastslår ligeud: „Hvis man gennemlufte (bobler luft igennem vandet), kan man få alt til at vokse under vand“.

Planter, der blomstrer, sådan som korn, må imidlertid i det mindste stikke hovederne over overfladen, for de behøver mere og mere ilt til blomstringsprocessen, end der økonomisk kan stilles til rådighed under vandet. „Men tænk bare, hvor meget agerjord man kunne få, hvis man bare gik et par fod ud i havet“, siger videnskabsmanden.

Han har dyrket rug, tomater og agurker i saltvand så længe som seks uger.

„Vi måtte begrænse de eksperimenter“, siger han, „fordi planterne blev for store til tankene“. Han har fundet, at ris, der normalt dør i saltvand, producerer normalt udbytte ved gennemluftning, og han ser frem til mægtige damme med saltvand langs golde dele af den asiatiske kyst, hvor der produceres tusinder af skæpper af denne kornsort, hvor der ikke kunne gro nogen før.

Mr. Siegel har ingen planer for forsøg i kommerciel målestok med disse resultater. Han er tilfreds med at forblive i sit laboratorium og overlade sådanne forsøg til andre. Men idéen om et stort studium har øjensynligt stadig nogen tiltrækning. Idet han tankefuldt ser på en tom væg på sit kontor, siger han: „Gad vide, om Union Carbide ejer noget jord ved Long Island Sound?“

Fate, juli 1967.

/ Mog.

Har De købt alle julegaverne?

– ellers har vi alle tiders gode gaveidé, især til de mennesker, De har et lille UFO-horn i siden på!

Dr. James E. McDonalds meget saglige, videnskabelige redegørelse koster kun

kr. 5,00 (incl. porto).

Det er nu, den bør læses – og foræres til alle de »tro-løse«.

Måske skulle De også vise Dem som en god borger i kommunen og forære Deres lokale bibliotek et eksemplar? (Det er – ikke helt, men næsten – en borgerpligt).

Bestillingsadresse:

**SUFOI REGNSKABSKONTOR,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8,
8900 – Randers
Postgiro 11 77 25.**

Til international UFO-kongres i Tyskland

Vi mødtes i Rødby torsdag den 2. nov. og fulgtes derfra til kongres i Tyskland.

Det var en vidunderlig smuk tur ned gennem Tyskland, og vejret artede sig vel, endda så smukt, så vi kunne sidde ude i det fri og nyde vor medbragte mad.

De tyske autobaner var perfekte at køre på, og for de af os, der ikke tidligere havde kørt der, var de heller ikke kedelige; gang på gang faldt vi i forundring over de aldeles skønne efterårsfarver i skovene og bjergene til begge sider. Efter mørkets frembrud var det de store oplyste byer, der virkede som hele illuminationer, der betog os.

Vi kom til Mainz kl. ca. 21, men havde svært ved at finde ud til det vandrerhjem, hvor vi skulle overnatte. En flink mand, som vi spurgte om vej, kørte foran os derud, så det alligevel lykkedes at nå derud inden lukketid kl. 22.

Vandrerhjemmet var næsten fyldt med gæster, der skulle til kongres, og Karl Veit havde lavet den aftale med værten, at vandrerhjemmet blev holdt åben til kl. 23 hver aften, i den tid kongressen varede. Det var vi meget glade for, da kongressen næsten aldrig sluttede før omkring kl. 22.

Fredag tog vi ind til åbningen i god tid og fik båndoptageren, filmsapparat og fotografiapparater gjort klar.

Kongressen åbnedes kl. 11 præcis af Karl Veit. Der var ved selve åbningen ca. 300 tilstede, men i løbet af dagen kom der flere og flere. Man kunne købe kort enten til een dag eller partoutkort til hele kongressen, og der kunne være ca. 700 mennesker i salen, og den var næsten fyldt hver eneste dag, så vi regner med, at ca. 1000 mennesker alt i alt på et eller andet tidspunkt har været tilstede ved kongressen.

Til vor glæde og overraskelse mødte vi Hans Lauritzen, Benny Ølby, Willy Olsen og Sten H. Jensen dernede, så vi var ialt 7 danske, men ellers var det jo virkelig et internationalt udsnit af ufo-loger, vi mødte, f.eks. fra Argentina, USA, England, Holland, Østrig, Frankrig, Italien, Venezuela, Norge, Sverige og Finland o.s.v.

Der blev også oplæst en hilsen fra en i Polen, han havde desværre ikke fået visum, så han kunne komme.

Der var opstillet et righoldigt og varieret program, som på mange forskellige måder belyste 20 års Ufo-forskning.

Vi lærte en masse ved at få den samme sag serveret med så forskelligt temperament. Der var alle kategorier, fra det strengt videnskabelige, repræsenteret ved professor H. Oberth, til det show- og forretningsprægede repræsenteret ved Rev. E. Stranges fra Californien. Vi fik tillige knyttet mange nye kontakter, som vi nu begynder at udveksle materialer med.

Der vil senere blive udsendt en kongresberetning af Karl Veit, og den kan interesserede jo købe til den tid. Kongressen i Mainz vil blive udførligt omtalt allerede i januar-nummeret.

Til sidst en tak for den fine modtagelse, vi danske mødte, den strakte sig lige fra ærbødigt respekt for den danske presses reelle behandling af Ufo-sagen, til beredvillig hjælp hver eneste dag, og enkelte personlige gaver.

Irma, Ole og Guy.

P.S. Bånd, billeder og film er under udarbejdelse til senere brug.

UFO-mærkater

Vær med til et fremstød for UFO-sagen. Sæt de smukke UFO-mærkater på juleposten, således at man alle steder kan blive klar over UFO-ernes eksistens. – Mærkaterne vil klæde selv det smukkeste julekort.

Mærkaterne, som er selvklebende, koster:

60 stk. incl. porto	.. ..	kr. 5,00
120	-	.. .. kr. 9,00
240	-	.. .. kr. 17,00

Bestillingen foretages ved at indbetale beløbet på postanvisning til:

Frank Lerbæk,

Sanddalsparken 6, 2. sal th., 5700 Svendborg.

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. jun. 1967.

København og omegn.

BREDE: Finn Madsen, Lystoftevej 20B, Lyngby.

BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.

DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
tlf. (01) 53 10 35.

KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

NØRREBRO UFO-KREDS:

Willy Olsen, Jagtvej 121, N.

Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, N.

TÅRNBY: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Ka-
strup, tlf. (01) 51 11 41.

KBH. V: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3,
tlf. (01) 81 33 92.

FLØNG pr. Hedehusene: Sv. Larsen, Bakkevej 1.

FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.

FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.

HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8,
tlf. (01) 86 16 77.

KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.

LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740),
Vesterborg 63.

NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.

NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej
57, tlf. (03) 72 12 53.

ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej
47 D, 2. mf.

SLAGELSE: Wagn O. Jensen, Kierulffsvej 40, st.,
th., tlf. (03) 52 28 23.

ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergår-
den«, tlf. (03 705) 551.

ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej,
tlf. (03 601) 182.

STUBBEBØBING: Fru Bende Øgendahl, Vester-
gade 6.

VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11,
tlf. (061) 5 85 61.

FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.

FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardts-
vej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42,
tlf. (063) 2 13 47.

GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå,
tlf. (063-20577) 255.

HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup,
tlf. (066) 27 711.

KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43,
tlf. (055) 2 32 93.

NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).

NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B,
tlf. (064) 2 92 98.

SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37,
tlf. 1322.

STENDERUP pr. Toftlund: Tage Lau.

STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.

SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.

THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81,
tlf. 1604.

VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.

SVENDBORG: Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., tlf. (09) 21 58 44.

SUFOI Foredragsafdeling

v/ G. Weichardt,
Oxford Alle 3 A,
2300 Kbh. S.

Alle henvendelser vedrørende foredrag bedes
fremover rettet til foredragsafdelingen. Fore-
dragsholdere kan stadig melde sig for at
medvirke i arbejdet.

*- det er nok en slags reklamefif eller noget i
den retning!*